

DECHOVÁ HUDBA

ZAŠOVJANKA, z.s.

www.zasovjanka.unas.cz

KRONIKA DECHOVÉ HUDBY

Kapelník : Ing. Špůrek Pavel
tel.: 603 886 566

ÚVOD :

Vznik zašovské dechovky se datuje od roku 1880. Jejím zakladatelem byl zašovský rodák Emil Špůrek, vojenský muzikant, který se roku 1875 vrátil z vojny a začal vyučovat zájemce hře na dechové nástroje. Emilu Špůrkovi pomáhal ve výuce mladých muzikantů taky pan učitel Schober.

Dechová hudba Zašovjanka patří mezi nejstarší dechovky na Moravě, jejíž vznik se datuje do roku 1880. Prokazatelně se jedná o nejstarší a nejdéle působící dechovou hudbu na Valašsku.

V průběhu let se kapela vyvíjela, měnila názvy, přes velkou dechovku, až do dnešní podoby, s deseti člennou obsadou a třemi zpěváky. Dle velikosti akce, hostují s kapelou i další muzikanti z Rožnova p/Radh. a Valašského Meziříčí.

Největších úspěchů však tato valašská krojovaná kapela zažila od roku 1969 pod vedením kapelníka Ing. Václava Zvoníčka, který ji vedl plných 46 let, až do roku 2015. Od roku 2015 je kapelníkem Ing. Špůrek Pavel, který se snaží, za pomoci ostatních muzikantů, o udržení této hudební tradice v obci.

Více o dechové hudbě Zašovjanka se dozvíte na stránkách : www.zasovjanka.unas.cz

Tato kronika zachycuje působení dechové hudby od roku 1962, tak, jak je zapsal bývalý dlouholetý kapelník Ing. Václav Zvoníček ve svých vzpomínkách a tyto jeho vzpomínky jsou převzaty v plném rozsahu bez úprav a vystihují i jeho osobní poznatky od svého příchodu do Zašové a jeho působení jako kapelníka dechové hudby Zašovjanky. Text jsem pouze doplnil o některé dobové fotografie.

ROK 1962-2012

Ze vzpomínek Václava Zvoníčka na padesát let života v zašovské dechovce

Úvodem nejdřív konstatování, že jsem mnohokrát potřeboval informace o minulosti a byl jsem vždy vděčný každému, kdo nějaké záznamy o minulosti napsal či zachoval. Tak například jsem pomáhal vytvořit genealogickou linii rodu Zvoníčků ve Štítné nad Vláří, odkud pocházím. V Zašové jsem už před lety několikrát sháněl podklady pro televizní scénáře o zašovských muzikantech. Vždy mě potěšilo, že se něco našlo, třeba fotografie, dopisy, články apod. Věřodným zdrojem o muzikantech byla Božena Čáňová rozená Krčmářová, nejmladší dcera kapelníka Porubjáků. Vztah k historii se u mě vytvářel postupně s přibývajícými lety života a dnes, kdy jsem nestorem, tedy nejstarším muzikantem v Zašovjance, pokládám si za povinnost těch padesát let svědecky nějak zaznamenat, definovat. V době mého starostování v letech 1998-2002 jsem inicioval vznik publikace ZAŠOVÁ, která vyšla v r.2003 a je společným dílem kronikáře obce Zdeňka Poruby, předsedy kulturní komise Zdeňka Sladovníka a ochotných funkcionářů řady kulturních a společenských organizací v obci. Historii dechovky jsem dílčím rozsahem popsal už tenkrát. Ted' to chci vzít z jiného úhlu pohledu. Tolik úvodem a ted' moje vzpomínky.

ROK 1962

Složení zašovské dechovky bylo: **klarinet** Benicius Špůrek 1907, **křídlovky** střídavě hráli Jan Poruba 1906, Dorek Macek 1926, St.Maliňák 1927, Jos.Baroš 1928, **tenor** Mirek Zelenka 1920, **baryton** Ludvík Krčmář 1902, **Es-trubky** Jan Krčmář 1901, Emil Janiš 1927, Oldřich Novák 1931, **bas** hráli střídavě Alois Martínek 1907 a Stanislav Malík z Veselé 1928, **buben** hrál Jan Baroš 1923. Ti starší byli ještě pamětníci staré dechovky **Porubjáci**, ale tento název se už nepoužíval.

V tom roku 1962 v únoru jsem byl jako zaměstnanec Státní plemenářské správy pozván na

výroční členskou schůzi jednotného zemědělského družstva v Zašově/zkratka JZD/. Všichni družstevníci seděli v sále Osvětové besedy a zabrali i dnešní šenkovnu. Mezi šenkem a sálem byla odnímatelná dřevěná přepážka. Hlavní vchod do sálu byl ze silnice. Představenstvo družstva, vedení schůze a hosté seděli na jevišti. **Dechovka hrála k poslechu i k tanci na balkoně.** To byl můj **první kontakt se zašovskými muzikanty.** V této atmosféře zábavy po schůzi jsem poznal svoji budoucí ženu, Věru Pavelkovou, která jako dcera družstevnice a studentka technické školy v Rožnově byla také na družstevní zábavě.

Pocházím ze Štítné nad Vláří, obce s velkým katastrálním územím a pasekami hraničícími ze Slovenskem. Jedna z těchto pasekářských lokalit má název Pláňavy, je to 4 km do dědiny a z této pasekářské lokality Pláňavy pochází rozvětvený rod Zvoničků. Díky aktivitě některých dalších vrstevníků se nám podařilo zajistit dokumenty o trvání rodu a na druhém setkání rodu Zvoničků, které bylo v r. 2001 jsme napočítali 1 600 osob potomků rodu Zvoničků z Pláňav – ze Štítné n/Vláří. Patřím k nim i já a moje děti. Všichni Zvoničci na Moravě mají původ ve Štítné na Pláňavách.

Někdy v létě 1962 hrála dechovka hasičům na výletě a pro nepřízeň počasí se tančilo v sále OB. Můj nastávající tchán, Cyril Pavelka, byl v tu dobu velitelem hasičů a mezi muzikanty rozšířil informaci, že s jeho dcerou chodí muzikant. O přestávce mě bubeník Jan Baroš vyzval, abych si šel s nimi zahrát, šel jsem. **A tak začalo mé působení v zašovské dechovce.**

Mým začátkům působení na muzikantské scéně předcházelo slabé teoretické vzdělání, dá se říci, že jsem byl převážně samouk. Mým vzorem a prvním učitelem byl starší bratr Jan, harmonikář, tenorista, pozounista a odchovanec vojenské hudby. Na baskřídllovku jsem chodil cvičit ke kapelníkovi dechovky ve Zdounkách, kde jsem nastoupil do prvního zaměstnání, jako obvodní zootechnik pod ONV Kroměříž. Také ve Zdounkách jsem v r.1957 poprvé hrál s dechovkou na pohřbu- odměna 25,-Kčs. Ve Zborovicích, které jsou hned vedle Zdounek, jsem od vojenského muzikanta koupil první vlastní nástroj, baskřídllovku za 700,-korun. Měla tzv. vysoké ladění, ale v tu dobu jsem ještě nevěděl, že toto ladění je na ústupu. Vysoké ladění měly vojenské kapely Rakousko-Uherska, používané ještě dlouho i v Československu po roce 1918. Ve vysokém ladění / tj. komorní „a“ mělo 451 Herzů/ hráli ještě dlouho i civilní dechovky a **v tom roku 1962 hrála ve vysokém ladění i zašovská dechovka.** Byla totiž založena Emilem Špůrkem přibližně v r. 1880, který byl vojenský muzikant a vrátil se z vojny v r.1875. Právě Emil Špůrek začal učit hrát zájemce na dechové nástroje a jakýmsi odhadem jsme dospěli k názoru, že v r.1880 mohla být tehdy nová zašovská dechovka schopná hrát. Emilu Špůrkovi pomáhal ve výuce muzikantů také učitel Schober, který byl první bubeník dechovky.

Moje vojenská prezenční služba v letech 1957-1959 mně dala hlavně zkušenosti s hraním zpaměti, říkáme tomu „z kule“.Sloužil jsem jako zdravotník na odloučené jednotce v jižních Čechách v Červené nad Vltavou a na této malé strážní rotě se sešli čtyři muzikanti, harmonika,buben, trumpeta a já na pozoun. Jedenkrát za 14 dní jsme bavili rekreanty na nedalekém rekreačním středisku. Naučil jsem se mnoho jihočeských písniček a dodneška je mám rád.

V tom roku 1962 byl doznívajícím vedoucím dechovky v Zašově Ludvík Krčmář(1902) barytonista a on byl v Zašově můj první „štymkolega“ v tenorech. **V začátcích působení mě ovlivnil hlavně Jan Poruba(1906),** vojenský muzikant-křídlovák, který mě začal brát do sklárenské dechovky, kterou občas dirigoval a poslal mě také k dirigentu Jankemu do teslácké dechovky. Tak jsem získával hráčské zkušenosti ve velkých dechovkách a vypomáhal jsem jim v sekci doprovodů hlavně na 1.května Svátek práce, 9.května Památka padlým ve válce a 7.listopadu oslavy VŘSR/Velká říjnová socialistická revoluce/.

Název původní dechovky Porubjáci je podle lokality Porubky na pomezí mezi Zašovou a Zubřím, kde bydleli Krčmáři, sourozenci a bratřenci, tvořící jádro dechovky, proto Porubjáci. V r.1900 František Poruba v režii hasičů sice založil dechovku Porubovu, ale ta se později rozpadla a on přešel k Porubjákům.

V tom roce 1962 a i později jsem se starými muzikanty hrál v kvintetu nebo jen v kvartetu vánoční koledy na věži. Dodneška vidím, jak jsme se štrachali na věž kostela až do prostoru zvonů.

Cukrář Jaroslav Pečiva nás potom odměnil sladkou výslužkou. Zkoušky na koledy byly u Porubů /naproti hasičské zbrojnici/ v kuchyni. V tom roce mně bylo 24 let a byl jsem v dechovce výrazně nejmladší.

ROK 1963

V dubnu 1963 jsem se do Zašové přičlenil, začal bydlet a působení v dechovce se zintenzivnilo. V tom roku byly volby a to už jsem hrál jako řadový člen na baskřídlovku. Volební místnost byla v sále OB a dechovka přicházejícím voličům hrála před kanceláří JZD, která byla v těch letech také v budově sálu OB. Bylo to v místech, kde je dnes kuchyňka, šatna a sklad, vchod byl ze silnice. Programovou náplní dechovky v létě byly výlety v režii hasičů a lidovců, v zimě to byly plesy hasičů a lidovců, v průběhu celého roku pak pohřby. Ty ovšem probíhaly úplně jinak. Všichni pohřební hosté i muzikanti se sešli u bydliště zemřelého, u tzv. Domu smutku, kde kněz vykonal obřad a odtud vycházel pohřební průvod ke kostelu. Průvody bývaly dlouhé, protože Zašová je dlouhá, ještě delší byly z pasek. Nebožtíka v rakvi vezli koně na voze nebo na saních. Pamatuji si i pohřby ze Stříteže po „dálnici“. Bylo běžné, že byly pohřby i dopoledne. K zašovské tradici patří také vyhrávání k svátku Josefům, Aničkám, Boženám, Martám, Ludmilám a v poslední době i Václavům. Jak postupem času ubylo těchto jmen, ubývá také vyhrávání. Jak už to bývá, někdo to uznává jako dobrou tradici, někdo to odsuzuje, jako chození po ptaní. Postupem času se i tato tradice zkoordinovala, že muzikanti chodí zahrát tam, kde to potěší a obejdou ty, kteří o to nestojí. Velice rádi muzikanti chodili k Sadílkům na horním konci, kde se hrávalo na Josefa mladému i starému Sadílkovi a také paní Kristině Sadílkové. Paní Sadílková vždy nachystala pohoštění a to byl dobrý základ pro další vyhrávání. Ale nejen u Sadílků bylo dobře, i u mnoha dalších. Nezapomenutelné byly klobáskové hody u Hubů, dříve při vyhrávání Josefu – obchodníkovi a později Josefu – řezníkovi. Těšili jsme se také na pohoštění u Anny Vičanové na Pohrabární, manželce věhlasného muzikanta harmonikáře Josefa Vičana, kde vyhrávání Josefům a Aničkám končilo. Těšilo nás, že jsme byli očekávanými hosty, kolikrát se sešla celá rodina, děti se těšily, že přijdou muzikanti. To byly a jsou akce, které oživují mezilidské vztahy a přispívají k udržení tradic. Z tradic se vytratilo hraní ženichovi a nevěstě při svatbě a v kostele dětem při prvním sv. přijímání. Hraní v kostele o hodech při mši za zašovské hospodáře a hospodyně jsme léta udržovali „na vlastní pěst“. Na střítežské hody, které jsou o týden později, nás střítežané vždy pozvali. Při této příležitosti zašovských hodů rádi vzpomínáme na faráře P. Karla ŠENKA, kterému jsme hráli i k svátku, který se vždy kolem hodů slaví a jak nás jeho maminka hostila výbornými koláčky, které uměla péct.

Jan Poruba (1906) v letech 1963-1965 vyučoval několik mladých chlapců a užiteční pro dechovku začali být i ti, které vyučoval Mirek Borovička (1926). Mladí se učili na nové nástroje v nízkém ladění /komorní „a“ má 440 Herzů/ a staré nástroje se doplňovaly tzv. kolečkem, které tento rozdíl v ladění vyrovnávalo, ale problémy v ladění zůstaly. Jevila se naléhavá potřeba „unifikace“ ladění nástrojů. Ze spolupráce s hasiči se vytvořily jakési finanční prostředky muzikantů. Bylo to třeba při masopustním vodění medvěda, pochovávaní basy, při kácení máje, kdy získané prostředky se s hasiči dělily napůl a tak si mohli muzikanti v roce 1968 koupit v Bazaru v Ostravě použité dechové nástroje v nízkém ladění. Ještě předtím jsme si jako spolek zašovských muzikantů koupili B-bas od pana Vojty Kubrického za Veselé za 600,- korun, byl to pozůstatek veselské dechovky, která už tenkrát nefungovala. Přesto s námi občas hrál Fr. Skýpala 1908, často také Josef Rudolf 1903 na trombon a Staňa Malík 1928 na F bas. Z mladších veselských muzikantů v zašovské dechovce často působil do Zašové přičleněný Antonín Skýpala 1935 na křídlovku, a Jiljí Kubrický 1949 krátkou dobu na klarinet, než se oženil.

Zkoušky v letech 1965 - 1968 bývaly v neděli dopoledne po ranní mši svaté v budově starého obecného úřadu v kulturní místnosti. Bylo to v přízemí vpravo. Později, když muzikantů přibývalo, se zkoušelo v sále OB, rovněž v neděli dopoledne. Poruba dirigoval a já dechovku organizoval.

Rok 1968 byl jakýmsi mezníkem ve vývoji zašovské dechovky. Všechny nástroje už měly nízké ladění a dechovka výrazně omladěná mladými muzikanty měla v tomto novém složení první

vystoupení pod vánočním stromem, který byl tenkrát postaven před hasičskou zbrojnicí. Od Jana Poruby jsem získal dvě rady, které se osvědčily a platí. Ta první je: Co nezahraješ, pust'! A druhá moudrost, která se mně později ve funkci kapelníka potvrdila mnohokrát je, že průměrný muzikant a spolehlivý je lepší než špičkový hráč. který není spolehlivý nebo je neukázněný a neumí pít. Neumí pít ten, kdo se opije. Vzpomínám mnohých muzikantů, kteří na následky nadměrného pití zaplatili předčasným odchodem od muziky – a nakonec i ze života. Alkohol je metla lidstva !

Do těchto mých začátků muzicírování v Zašově patří také zmínka o tom, že v roce 1964 Pavel Špůrek založil ještě jako student taneční skupinu AKORD 64. Mívali zkoušky v jídelně Základní školy, některé skladby pro ně upravoval Jan Poruba a tak došlo k tomu, že jsem s nimi začal od roku 1965 hrát na pozoun a později také na baskytaru. Tito mladí muzikanti v taneční skupině AKORD se později stali členy velké dechovky. Ředitel školy Jindřich Frankovič činnost této skupiny podporoval a půjčoval nám aparaturu školního rozhlasu. Rádi jsme potom hráli na plesech rodičů a přátel školy, které bývaly právě v jídelně školy.

ROK 1969

Pohled na fotografie z roku 1969 napovídá mnohé, hlavně rychlý vývoj v životě nové, mladé dechovky. Od začátku se kladl důraz na jednotné oblečení. Na společných akcích s hasiči nám vždy zajistili nějaké jednotné oblečení. Tehdejší velitel hasičů Cyril Pavelka, můj tchán, i starosta sboru František Lev si přáli, abychom se stali hasičskou dechovkou a hráli pod SDH Zašová. Nedošlo k tomu. Chtěli jsme být svobodní při rozhodování o dalším osudu. Složení dechovky v r.1969 bylo následující: **klarinet**y Pavel Špůrek 1948, Jiljí Kubrický 1949, Alois Baroš 1949, Petr Polách 1951, Jaroslav Krůpa 1950 **křídlovky** Pavel Pavelka 1951, Antonín Skýpala 1935, Josef Špůrek 1943, Josef Baroš 1928, Stanislav Maliňák 1927, **tenory** Jan Baroš 1947, Václav Zvoníček 1938, **ES-trubky** Emil Janiš, 1927, Oldřich Novák 1931, **trombony** Jiří Krčmář 1948, Josef Rudolf 1903 z Veselé, **basy střídavě** Miroslav Zelenka 1920, Stanislav Malík 1928 z Veselé, Josef Pavelka 1910, **buben** Jan Baroš 1923, **činely** Karel Plandor 1927.

Dvacetiletá dechovka hrála na svém prvním velkém vystoupení v r.1969 ve Strážnici a doprovázela také při vystoupení Valašský krůžek Zašovjan, který vedl Antonín Konvičný 1937. Soubor Zašovjan byl velký a v tu dobu neměl cimbálovku. Tonda Konvičný zachytil změny v mladé dechovce a nabídl spolupráci. Tato skutečnost významně usměrnila další vývoj. Tak především jsme si většina muzikantů nechala ušít nové mužské zašovské kroje ve Slovači v Uh.Hradišti. Dnes už to zní nepochopitelně, ale fakt je, že jsme si museli sehnat sukno v odstínu zašovského originálního kroje. Objednali jsme sukno ve Valašce Valašské Klobouky, bylo to po známosti, a i ty kroje nám ve Slovači ušili rychle proto, že tam měl Tonda Konvičný známosti. Slivovicové všimné bylo nutné. Je dnes zajímavé, kolik stálo pořízení nového kroje pro muže. Nohavice byly za 750,- brunclek za 1000,- lajblík /zimní kabátek/ za 1 400,- pásek do nohavic 100,- kopyca 100,- krpce 170,- košile z panamy bez výšivky 160,- košile z panama vyšitá křížkovým stehem byla za 750,- korun, zašovský klobouk 100,- Kčs. Mužský kroj bez košile byl za 3 720,- a s vyšitou košilí za 4 470,- korun čsl. Já jsem měl plat 1 500,- korun, takže tři měsíční platy bylo potřeba obětovat na kompletní kroj /bez župice/. Nových valašských krojů bylo patnáct a těch zbývajících pět nám předali krůžkaři po starých členech. V květnu 1969 jsem založil Pokladní knihu dechové hudby Zašová a tak podle záznamů se vybavují vzpomínky co jak bylo a kolik co stálo. Od roku 1975 jsem pak vedl i kroniku dechovky.

Jednotné oblečení dechovky ve valašských krojích dělalo divy. Jednak nás brávali krůžkaři na svá vystoupení, kdy jsme je doprovázeli při valašských tancích a kromě toho při těchto akcích mohla dechovka účinkovat samostatně podle potřeby pořadatelů jako hrát pochody v průvodech, hrát hymny při různých oslavách a i samostatné koncerty dechovky se zpěváky. Valašské tance pro potřeby krůžkařů upravil Mirek Borovička (1926) a také některá velká vystoupení dirigoval. V tom roku 1969 dirigoval ve Strážnici a také ještě na okresních dožínkách v Podlesí. Spolupráce s krůžkem byla pro dechovku velmi užitečná. První oficiální název byl **Krojovaná dechová hudba Zašová** a měli jsme i takové první razítko. **V tom roku byla také u prvních kvalifikačních přehrávek. Nu a to už jsem byl i kapelníkem.** V květnu 1969 náhle zemřel Jan Poruba a na

zkoušce v červnu Oldřich Novák 1931, tehdejší předseda MNV a člen dechovky navrhl mě. Bylo to první hlasování o mě kolektivem muzikantů a od roku 1969 jsem kapelníkem zašovské dechovky. **Je to letos už 43 let, co se o Zašovjanku starám** a za tu dobu se za dirigentským pultem vystříдалo několik dirigentů. V této souvislosti po dlouholetých zkušenostech ve funkci kapelníka mohu tvrdit, že kapelníkem nebývají nejlepší muzikanti. Kapelníkem je ten, kde má organizační schopnosti, schopnost vést lidi a schopnost nést riziko odpovědnosti. Za celou dobu jsem asi dvakrát až třikrát rezignoval na tuto funkci kapelníka. Nové volby mě však znovu do funkce ustanovily. S velkou pokorou si dovolím tvrdit, že kdybych se o dechovku nestaral, nedosáhla by za ta léta čeho dosáhla a dnes už by nehrála. Občasné změny názvu Zašovjanky v průběhu let měly obchodní význam.

Zašovjanka ve Strážnici r. 1969

ROK 1970

Všechny letopočty s nulou na konci jsou pro obec Zašovou významné, protože si připomíná kulatiny svého životopisu. V tom roce 1970 měla obec 600 let a kulturní komise Místního národního výboru zorganizovala velkolepou oslavu a v ní dominoval průvod účinkujících v dobových krojích s následnou dobovou hostinou panstva i poddaných. Součástí programu byl také koncert dechovky, který s námi nacvičil Ferdinand Škrobák (1895) zašovský rodák a první dirigent Ústřední hudby Čs.armády v Praze. Ferdinand Škrobák významně ovlivnil vývoj novodobé zašovské dechovky. V tu dobu už jako důchodce jezdil do Zašové a do Zubří na letní pobyt a při tom chodil za námi do zkoušek. Zajistil nějaké nové noty ještě z archivu Ústřední hudby, zkomponoval pro nás ouverturu Malá přehra, Zašovskou polku, věnoval nějaké skladby a hlavně nás cvičil. Dřel nás po vojensky a dodnes jsme mu za to vděční. Koncert na počest 600 let Zašové měl ohlas okresního formátu a ještě téhož roku na oblastní soutěži O zlatou křídlovku v Hranicích jsme byli třetí. F.Škrobákovi jsme při tom 600.výročí Zašové darovali valašský zašovský klobouk a obří číš, kterou malovala Věra Pobořilová. Koncertní číslo Malá přehra je určena pro vystoupení s dirigentem, ale on ji do nás tak nadřel, že jsme ji ještě dlouho hráli i bez něho dobře. F. Škrobák poznal, že i já jako mladý kapelník potřebuji odborný růst. Kapelnické zkoušky také vyžadovaly jakýsi doklad o absolutoriu hudebního vzdělání a tak jsem začal jezdit v r.1979 do Prahy do kurzu Skladba a aranžmá v oblasti zábavní hudby, pořádaným Svazem hudebníků. Bylo to dálkové studium, jedenkrát měsíčně v sobotu po dobu jednoho a půl roku. Něco mně to dalo, doklad o absolvování mám, ale nikdy jsem harmonizovat nezačal. Někdy při cestách do kurzu jsem spal v

Praze u Škrobáků, bylo to v Karlíně, ulice Urxova 1. Vzpomínám to proto, že než jsme šli večer spát, tak mě F.Škrobák učil dirigovat při gramofonových deskách. Také tato profese si mě nepřipoutala. Na přátelství s Ferdinandem Škrobákem vzpomínám rád. Byl sice o 43 let starší, ale rozuměli jsme si. V letech 1910 – 1914 jako učeň hrál na křídlovku s Porubjáky a od něho mám některé věrohodné informace o vývoji zašovské dechovky. Zemřel v Praze v srpnu 1989 ve věku 94 let.

Koncert Zašovjanky – výročí 600 let obce – Dirigent Ferdinand Škrobák

Dirigent a hudební skladatel Ferdinand Škrobák - zašovský rodák

Oslava 70. let – Jan Krčmář – Es trumpeta. Staří a mladí , začínající muzikanti.

ROKY 1968 - 1978

1968 – 1978, to je deset let trvání tzv. velké dechovky. V průběhu těchto let mladí muzikanti odcházeli na vojnu, vraceli se z vojny, studovali, bydleli přechodně mimo obec a tak se obsazení stále střídalo. Když někdy někdo chyběl, volal jsem náhradníky. Abych pravdu řekl, moje kapelníčení spočívalo hlavně v zajišťování posil. Tak třeba prvního křídlováka stabilního jsme v tom období neměli a téměř na každou hru jsem někoho volal. Vypomáhal často Gabriel Zavičák 192? z Val.Meziříčí, nebo Slávek Dořičák 191? ze Zubří, a také František Krčmář 191?, z Brňova, Jan Malý 193?, z Mikulůvky, Jaroslav F.....192?, z Jablůvky, to byli první křídlováci. Do velkých obsazení se posilovaly trombony, býval to Václav Borýsek 193? ze Zubří /pocházel z Bánova/, a další. V průběhu roku to nebyl až tak problém, problém s doplněním stavu byl na 1.května. To musely všechny dechovky nastoupit v plném obsazení kmenových hráčů a hrát v průvodech na počest Svátku práce. Velkých akcí bylo hodně, o dechovku v kroji byl zájem. Jelikož Zašovjanka podléhala Osvětové besedě a v Zašové prvomájové průvody nebyly, měli jsme zpočátku jakousi volnou ruku v tom, kam do průvodu půjdeme hrát. Asi dvakrát jsme doprovázeli pracující Urxových závodů Val.Meziříčí a hlavně jsme pět roků za sebou hráli na Slovensku při prvomájových oslavách v okresním městě Stará Lubovňa v rámci družebních styků okresu Vsetín a St.Lubovňa. Na čínely hrál tenkrát předseda MNV Jan Krčmář,1917, a tak se zrodila i družba mezi obcemi Zašová a Nová Lubovňa. Okres Stará Lubovňa tenkrát neměl ani jednu dechovku a byli jsme jediná dechovka, která tam účastníkům průvodu hrála. Menší skupiny, jako např.harmonika,housle, 2 saxofony a buben se našly, ale kompletní dechovka tam nebyla. Od těch dob vím, že nejdelší průvody jsou v Lubovni, museli jsme hrát tak dlouho, až všichni odmanifestovali. Bývaly to velkolepé akce, tři dny dny jsme upevňovali družební vztahy mezi okresy a mezi obcemi. Upevňování družby bývalo i v průběhu roku, jako třeba dožínky v JRD Nová Lubovňa. Při exkurzi do Šroubárny jsme poslali sadu masazných vrutů a mám je dodnes jako památku na působení v Lubovni. Na všechny velké akce jezdily s muzikanty i jejich manželky a galánky a tyto okolnosti

pomáhaly udržet dobré vztahy v muzikantském kolektivu i v jejich rodinách. Pravidelně byly muzikantské MDŽ.

V tom období velké dechovky hrála Zašovjanka na mnoha velkých akcích Tak třeba v roce 1972 Národní dožínky v Hradci Králové i se souborem Zašovjan, v roce 1973 v Praze v dožínkovém průvodu a večer na veselici ve Slovanském domě, kde s námi zpíval Bedřich Čuba. V r. 1973 začaly a do r.1977 pokračovaly už vzpomínané velké družební zájezdy do Staré a i Nové Lubovně, v roce 1975 Národní dožínky v Brně, odkud máme asi první barevnou fotku velké dechovky před budovou Čedoku v Brně.

Do tohoto období spadají také každoroční oslavy Dne horníků v Havířově pod názvem Havířov v květech. Byly to náročné akce, dopoledne v průvodu cca 4 km pochodovat, hrát pochody a odpoledne na některém podiu cca hodinové vystoupení. V průvodu jelo mnoho alegorických vozů vyzdobených květinami. Dnes už nepředstavitelné pro toho, kdo to neviděl. Zájezdy do Havířova začaly v r. 1973 a několik let jsme odtamtud vozili čestná uznání, které zdobily interiér sálu OB, pak někde zmizely. Do tohoto období nutno vzpomenout zájezdy na pouť do Turzovky pod rouškou oslav Slovenského národního povstání /SNP/. V Ostravě jsme v tom období hráli dvakrát na velkých plesech v Domě kultury Nové huti Klementa Gotwalda /DK NHKG/ spolu s cimbálovkou Zdeňka Kašpara ze Vsetína, který později s námi zpíval i s Josefem Lažou v televizním pořadu.

Velké akce bývaly také dožínky a výroční schůze v mnoha zemědělských družstev. Sem tam se hrálo i průmyslovým firmám, třeba Kazeto Přerov, Lesy Prostějov, STS Val.Meziříčí.

V domácím prostředí, tj. v Zašově a okolí bylo také hodně příležitostí. Tak třeba v r.1973 se otvírala nová obřadní síň v Domě služeb, občas akce v Muzeu v Rožnově, Den mládeže na Radhošti, často jsme hráli v Mořkově na koupališti, v letním kině ve Val.Meziříčí, v r.1975 koncert za skladeb zašovského Jana Polácha, plesy lidovců a plesy hasičů běžně hrála dechovka, pouťovou zábavu hasičů a Škračení vajec lidovců hrávala dechovka. Dnes už se mně nechce ani věřit, že jsem organizoval 7 muzikantských plesů. Bylo to vždy první sobotu v lednu v letech 1973 – 1979. Hráli všechny domácí kapely. V sále OB na jevišti se střídala Zašovjanka a Spektrum /Borovičci/, v šenku u výčepu hrála Hornánka /Ludvík Poruba/ a v extrovní Akord 64 / Pavel Špůrek/. Všechny tyto kapely hráli pod OB Zašová. Já jsem nehrál, ale organizoval. V bufetu byly manželky muzikantů. Z ostravské televize jezdil tým vedený Ctíradem Fuksíkem, aby dokumentovali zahájení plesové sezóny na Valašsku. Plesy muzikantů měly vysokou společenskou hodnotu, předtančení skupiny z Klubu pracujících z Rožnova nebo polonéza musely být vždy. V programu dechovky na plese byla nejméně jedna mazurka. Členové taneční skupiny Akord 64 byli i členy dechovky. Tato okolnost umožňovala v průběhu večera změnit nástroje a vedle dechovky hrát i jazzové skladby Klarinetisté hráli na saxofony, křídlováci na trumpety, tubista na baskytaru a já na pozoun. Noty pro jazz byly většinou úpravy „na tělo“. Pro tento účel jsme měnili ústroj, místo červené mašličky pod krkem byly fialové motýlky Plesů bývalo hodně, první termín byl pořadatelem plesů vnímán jako nevýhodný a proto byl volný. Ukázalo se, že i tato první plesová sobota má své kouzlo a dnes mají v tento termín už řadu let Krůžkaži Valašský bál. Na muzikantský ples se chodilo po dědině s pozvánkami a vstupenky se předávaly hned při pozvánce. Na plese se pak neplatilo vstupné, ale vstup byl jen pro zvané a jimi uvedené hosty. Vždycky bylo plno. Krásné vzpomínky.

V období velké dechovky mužský hlas zpívali muzikanti a ženy-zpěvačky se postupně měnily. Asi těmi nejprvnějšími byly Majka Geryková, Dana Mitášová a Jarka Gajdová. Se zkušenostmi v Rytmu 37 přešla do dechovky Anička Macháčková-Drozdová, po ní Miluška Holaňová, která pak působila řadu let v Akordu 64. Občas s námi zpívala i Alena Valová.

V letech 1971 – 1982, tedy 11 let, jsem dělal také předsedu Osvětové besedy v Zašově. Vzpomínám to proto, že v tomto období se realizovala řada stavebních a technických úprav v sále OB a hlavně se mně z titulu této funkce dařilo získávat prostředky pro činnost složek Osvětové besedy. Krůžkaři získali novou aparaturu, cimbál a některé nové kroje. Dechovka také získala svoji aparaturu, omezený počet nových krojů, nové fialové stejnokroje, brigadýrky a i některé nové nástroje. V tu dobu byl předsedou MNV Jan Krčmář – muzikant a po něm Josef Kočib, který měl pro potřeby kultury také velké pochopení. O přidělení prostředků se žádalo na ONV Vsetín odbor kultury, ale MNV to musel schválit. Díky pochopení těchto dvou obecních

funkcionářů získala Zašovjanka během deseti let kompletní nové vybavení a vytvořily se tak předpoklady pro její další rozvoj. Užitečnost těchto výdajů se projevila v dalších letech.

Vzpomínky na období velké dechovky ukončím seznamem muzikantů, kteří v tom závěrečném období velké Zašovjanky v r. 1978 působili: **klarinet** Pavel Špůrek (1948) Alois Baroš (1949) Jaroslav Krůpa (1950) Mirek Borovička (1954), **křídlovky** Josef Špůrek (1943) Antonín Skýpala (1935) Jiří Borovička (1956), Josef Baroš (1928), Stanislav Maliňák (1927) **tenory** Jan Baroš (1947) Václav Zvoníček (1938), **Es trubky** Oldřich Novák (1931), Emil Janiš (1927) **trombony** Jiří Krčmář (1948), Tomáš Borovička (1960), Josef Rudolf (1903) z Veselé, **bas** Miroslav Zelenka (1920), **buben** Jan Baroš (1923), **činely** Jan Krčmář (1917).

Po celé období velké dechovky od r. 1968 měla hodně vystoupení a gradovalo to v r. 1977 začleněním do programu Národopisné léto v Muzeu v Rožnově.

Za určitý mezník ve vývoji zašovské dechovky lze pokládat datum 16. června 1978.

V ten den přijel do Zašové František Trnka z Havířova, dramaturg ostravského rozhlasu a externí pracovník Televize Ostrava a Václav Krutílek, skladatel z Val. Meziříčí, aby posoudili, zda je dechovka schopná pracovat pro televizi. Nabídkou byla práce pro 10 muzikantů a zpěváky. Jednalo se o to, že ostravská televize se rozhodla vytvořit dechovku, která by hrála valašské písničky. Něco jako po vzoru Moravanky, která v tu dobu už hrála úpravy slováckých písniček od Jana Slabáka. Pro nás upravoval valašské písničky právě Fr. Trnka ve spolupráci s Václ. Krutílkem. Vybral jsem tedy 10 muzikantů podle objednávky a tento „výběr“ v muzice hluboce zapůsobil. Rázem se vytvořila hranice „lepší – horší“ a třeba J. Krůpa přestal hrát úplně a prodal klarinet.

Ti „lepší“ ale v dalším kole též všichni neobstáli a bylo nutné doplnit křídlovku, změnit doprovod, nahradit bas a stabilizovat zpěv. Nastává nová etapa i pro mě a toto období lze vyjádřit rčením „člověk miní, Pán Bůh mění“. Zatímco jsem si myslel, že po 10 letech organizování zašovské dechovky opustím toto nevděčné poslání, dávám se na novou dráhu s cílem – dotáhnout zašovskou dechovku do televize.

Zašová

NÁRODNÍ DOŽÍNKY 1972

Kravec Králové

Stará Lubovňa – 1. máj 1973

Brno – národní dožínky 1975

ROK 1979

Zašovjanka jako Muzika strýca Matalíka.

Plesovou sezónu už posedmé zahájil v první sobotu po Novém roku Muzikantský ples. Zašovjanka se postupně mění v televizní dechovku s podstatně pozměněným hráčským obsazením. Nové jméno malá dechovka získala podle prvního 40minutového televizního pořadu Muzika strýca Matalíka. Scénář byl sestaven ze vzpomínek na život kapelníka valašskomeziříčské cimbálovky Antonína Matalíka (zemřel 1955) a pořad uváděl meziříčský rodák, herec František Hanus. Rozdíl mezi velkou dechovkou a malou-televizní byl v tom, že program malé byl postaven na zpěvu. První pořad nazpívalo hned šest zpěváků - Zdeněk Sladovník, Prokop Poruba, Anna Macháčková, Ludmila Chovancová, Eva Štiková a Eva Porubová-Štiková. První pořad byl natočen ve skanzenu v Rožnově v dubnu 1979. Písničky do pořadu vybral, zaranžoval pro naši obsadu a nacvičil s námi Fr. Trnka, který obětavě na zkoušky do Zašové jezdil. Pro krátký program v televizi, který je postavený na zpěvu, stačí dechovka v osmi lidech a takto to chtěl i Fr. Trnka po nás. Nesouhlasil jsem a trval jsem na úpravě not pro klasickou obsadu malé dechovky nejméně v deseti lidech. Dnes po 30 letech jsem rád, že tomu tak bylo. Podstata je v tom, že malá dechovka v osmi lidech musí mít zpěváky, kdežto dechovka v deseti zahraje a zazpívá, i když zpěváci nepřijdou, nejsou. Organizace každého vystoupení má svá specifika. V té první televizní desítce hráli: **klarinet** P. Špůrek (1948), M. Borovička (1954), **křídlovky** J. Brhel (1951), M. Brhel (195?), **tenory** Jan Baroš (1947), V. Zvoníček (1938), **doprovod** J. Špůrek (1943), Emil Janiš (1927), **tuba** J. Urbanec (1939), **bicí** T. Borovička (1960). Náročnost Fr. Trnky k hráčskému obsazení malé dechovky vzrůstala. Už po odvysílání prvního pořadu Muzika strýca Matalíka se začal připravovat druhý pořad. Musel jsem ale změnit obsazení některých nástrojů.

ROK 1980

Plesovou sezónu už odehrála Muzika strýca Matalíka. Do velké dechovky jsem sháněl muzikanty, do malé dechovky teď sháním zpěváky a podle poznámek v kronice jich bylo tolik, že vyjmenovávání by přesahovalo rozsah těchto vzpomínek. Druhý televizní pořad se jmenoval Daremné písničky strýca Matalíka a byl vysílán na Silvestra 1980 v 19 hodin. Jako zpěváci zde vystoupily cery Evy Štikovy, matka a dcera z Rožnova a muži Josef Laža a Zdeněk Kašpar ze Vsetína. Byli to špičkoví zpěváci, ale ti s námi nemohli zpívat běžná vystoupení, kterých stále přibývalo. Celý rok 1980 je poznamenán úsilím získat stabilní zpěváky. Vyšlo to. Výsledkem shánění v tom roku bylo, že s námi začali zpívat Jaromír Foltýn z Branek, Marta Šnajdrová z Kladerub a Anna Nováková z Veselé. V tom roku jsme díky pochopení MNV dostali nové zašovské mužské kroje i s lajbem /je to krátký teplý kabát/ a zpěvačky také všední kroj. Byl jsem ještě předsedou Osvětové besedy a s pomocí MNV jsem mohl koupit novou moderní aparaturu pro zpěv s echolanou a dva nové nástroje, bastrubku a Es klarinet.

ROK 1981

Malá dechovka má objednávku na 7 plesů, téměř neuvěřitelné. My, kteří hrajeme i v Akordu 64 máme ještě dva plesy navíc. V březnu navázaly akce MDŽ, svátek žen, který se slavil celý březen. V některém týdnu jsme hráli i 4 krát. Tuto zátěž pro rodiny muzikantů jsme se snažili kompenzovat oslavou MDŽ pro manželky muzikantů – bývalo to v sále OB. V tomto směru příznivě působily také autobusové zájezdy na vystoupení, kterých se manželé a manželky účinkujících zúčastňovali. V tomto roku se připravoval třetí pořad pro televizi Veselé písničky strýca Zvoníčka a F. Trnka přišel s návrhem přejmenovat účelově dechovku na Kapelu Václava Zvoníčka. Nesouhlasil jsem a tak třetí televizní pořad jsme nahráli s novým názvem Valašská kapela. Použít původní název Zašovanka nešlo, protože velká dechovka Zašovanka oficiálně existovala, i když už fakticky neexistovala. Také třetí pořad v televizi uváděl herec Fr. Hanus, zasloužilý umělec.

Důležitou skutečností roku 1981 je, že kapela získala zkušenost, lépe řečeno schopnost hrát 2 hodinové i kratší koncerty. Všechny valašské písničky byly sestaveny dle rytmu a program doplněn průvodním slovem – vypravěčem. To co ukázala Vracovjanka letos v Zašové na koštu slivovice, my jsme provozovali už před 30 roky. První vypravjačkou byla tetička M. Kalusova, někdy i Zdeňka

Janišova a z chlapů to byli Staňa Vlk ze Zubří, Josef Hrtáň z Ústí u Vsetína, Josef Haša ze Vsetína. Někdy jsem ty jejich „škláby“ tlumočil i já sám, v čas nouze. Kromě vypravěčů s námi koncertní vystoupení konferovaly Draha Skýpalová z ValMezu, a Jana Šverdíková z Lešné.

Zvukaře někdy dělal M.Borovička (1954).Mirka Borovičku jako klarinetistu pro jeho intenzivnější působení v rodinné kapele Spektrum nahradil Marian Semančík, Slovák přiznžený do Stříteže. Během letošního roku si kapela ukázněným vystupováním získávala dobrou pověst. Místa, kde se letos hrálo jsou: N.Jičín, Ostrava, Val.Meziříčí, Vsetín, Rožnov, Lešná, Zašová, Karlova Studánka, Teplice , Hranice, Kelč, Mořkov, Piešťany, Hustopeče , Veselá, Zubří, Štítná n/Vláří,

Val.Příkazy, Lidečko, Prostějov.. Silvestra 1981 jsme hráli v Tatrovance v N.Jičíně na střídačku s místním velkým tanečním orchestrem. Dechovka a Silvestr, dnes nemožné? Měl jsem ale problémy, zajistit všechny muzikanty, i když manželky byly s námi. Na Silvestra 1981 vysílala televize na 2.programu ve 21,45 náš třetí televizní pořad s názvem Pěsničky strýca Zvoníčka a všichni jsme se na něj v N.Jičíně dívali. Byl důležitý proto, že jsme v něm vystupovali sami, bez pomoci cizích zpěváků. Pro nový název Valašská kapela vytvořil malíř, grafik a karikaturista Václav Holáň ze Zašové znak kapely. Nechal natisknout tisíc kusů plakátů, které jsme dávali k dispozici pořadatelům.Po natočení třetího pořadu nám fotograf B.Přikryl z Rožnova nafotil několik snímků, které jsme měli na propagaci.

Nový Jičín – Ples v Tatrovance – r. 1981

Natáčení TV pořadu v Rožnově p/R ve skanzenu – r. 1981

Natáčení TV pořadu v Rožnově p/R ve skanzenu – kompletní dechovka i se zpěváky Martou Mockovou, Jaromírem Foltýnem a Aničkou Novákovou.

ROK 1982

Letos má dechovka smlouvu na 9 plesů. V sobotu hrajeme na plesech, v pátek na výročních schůzích JZD. Za tento rok měla dechovka 36 her mimo pohřby, těch bylo asi 15. Na mnoho míst účinkování se opakovaně vracíme a jsou i nové. Některé příležitosti se opakují až po letech, třeba výročí vzniku obcí nebo výročí vzniku hasičských sborů. My čtyři členové Akordu, Špůrek, Baroš, Zvoníček a Šnajdrová, připočítáváme dalších 25 her za rok. Bylo to náročné, ale byli jsme mladí. Mně nejstaršímu bylo 44 a ostatní byli o 10 let mladší. V srpnu 1982 dělala malá dechovka povinné přehrávky ve složení 11 muzikantů, 3 zpěváci a vypravěč pod názvem Valašská kapela. Velká dechovka Zašovjanka už k přehrávkám nešla a tak právně defacto přestala existovat. To byl začátek možnosti, abychom pro malou, tzv. televizní dechovku mohli začít užívat název Zašovjanka. Dojde k tomu oficiálně až za několik let. Na jaře toho roku dlouhodobě onemocněl trumpetista Josef Špůrek (1943) a ve skupině doprovodů ho nahrazuje Tomáš Borovička (1960) na trombon. Po jedenácti letech jsem se vzdal funkce předsedy Osvětové besedy, je toho moc.

Hasičský výlet na Prostřední Bečvě.

ROK 1983

Plesová sezóna je opět bohatá a někoho jsem musel odříct, že se křížily termíny. Poprvé však za 14 let co dělám kapelníka nehrajeme na plese zašovským lidovcům. Asi proto, že se zhoršila ekonomika plesů – nesmí se totiž chodit s pozvánkami po dědině. V lednu 1983 se v Ostravské televizi natočil náš čtvrtý pořad a konferoval ho Josef Kobr. Autorem scénáře O muzikantech Porubjácích byl František Hanus, ale většinu podkladů jsem mu dal já. Zašovjanka v tomto pořadu měla název Valašská kapela. Název měl vyjadřovat jakousi jedinečnost v jejím pojetí – hrát valašské písničky v dechovce. Masopust v tom roku pro nás skončil pochováním basy v Olšovci u Hranic. Podle poznámek v kronice z toho roku nás těšilo, že se vracíme už poněkolikáté ke stejným pořadatelům. Složení Zašovjanky alias Valašské kapely v tom období bylo: **klarinety:** P.Špůrek, M. Semančík, **křídlovky:** J.Brhel, A.Skýpala, **tenory:** J.Baroš, V.Zvoníček, **doprovod:** Josef Baroš, J.Kosek, Josef Škabraha, **tuba:** J.Urbanec, **bicí:** Jiří Muric, **zpěv:** A.Nováková, M.Šnajdrová, J.Foltýn z Branek, **vypravěč:** J.Hrtáň z Ústí u Vs. V aranžmá valašských písniček od Fr.Trnky má stěžejní úkol B-trubka a pro dlouhodobou absenci J.Špůrka musím v obsazování stále improvizovat. Při samotném nahrávání čtvrtého televizního pořadu tento part hrál kapelník Teslačky Gabriel Zavičák. Vojančení v posádce Val.Meziříčí a následné přiřazení Jožky Škabrahy do Val.Meziříčí velmi příznivě přispělo k hráčskému obsazení Zašovjanky-Valašské kapely. J.Škabraha měl řadu pozitivních charakteristik a zanedlouho nahradil na 1.křídlovce J.Brhla. Jarda Brhel inklinoval k malé, lépe placené hudební skupině, a stal se kapelníkem Hornanky. J. Brhel ve funkci zástupce kapelníka Zašovjanky očekávání, že bude stabilizátorem v kolektivu, nenaplnil, je jen výborný muzikant, tolik ze záznamů v kronice dechovky v tom roku. Po odchodu Jardy Brhla se do funkce 1.křídlováka rychle zapracoval Jožka Škabraha a život muziky mohl jít dopředu. V tom roce 1983 došlo i ke změně na pozici tenoristy, neboť se naboural a dlouho marodil Jan Baroš. Ve vojenské posádce Val.Meziříčí byla zásluhou Fr.Sedláka dlouhodobě stabilizována posádková hudba. Navázal jsem spolupráci s náčelníkem posádky, který měl pro venkovskou dechovku pochopení a muzikanty na výpomoc nám uvolňoval. Tak se stalo, že na tenor začal s námi hrát absolvent vojenské konzervatoře Jan Kratina, který se posléze stal kapelníkem posádkové hudby. Díky němu jsem si z vojáků půjčoval i další hráče. Po J.Škabrahovi byl Jan Kratina vynikající posila jako tenorista. Jan Baroš po uzdravení zlomené nohy hrál nějakou dobu bicí. V roce 1983 měla dechovka 43 vystoupení mimo obec plus pohřby v Zašově, ale těch je málo. Lidé se mají dobře, nechce se jim umírat, pravíval strýček Ruda Juříček (1910), občas hostující heligonista ze Zubří, vždy absolutně spolehlivý.

Studio TV Ostrava – natáčení 4. pořadu - 1983

Studio TV Ostrava – natáčení 4. pořadu – rok 1983

ROK 1984

Rok začíná doslova nabitou plesovou sezónou. V letošní plesové sezóně velmi vhodně přispělo k rozšíření repertoáru aranžmá tanečních skladeb pro dechovku od Jar. Círgla z Chomutova. Plesy měly dobrou společenskou i hudební úroveň. Zašovjanka jako jeden kolektiv hrála dva hudební žánry. Dechovku v bruncleku, jazz s motýlkem.

První ples v tomto roku byl ve Znojmě-Nový Šaldorf. Pozval nás tam můj spolužák z vysoké školy Oldřich Šoba, který tam bydlel. Poprvé na plesu jsme hráli také v Podhradní Lhotě, potřetí v Pržně, po delší době opět na valašském bále ve Val.Meziříčí, který však pořádají ženy, Pěkně bylo na zahrádkářském plesu ve Střelné, podruhé jsme hráli na mysliveckém v Kelči. Velice jsme se líbili v Zubří. Velký ples byl také v Kysuckém Novém Městě, naproti tomu malý sál, ale natřískaný bál byl v Třenovicích. Na výroční schůzi družstevníků jsme hráli v tom roku v JZD Střítež n/Ludinou, JZD Náklo u Olomouce, JZD Velká Bystřice, JZD Jeseník. Z průmyslových firem to pak byly Cementárny Štramberk, OPOP Val.Meziříčí a Nábytkáři Val.Meziříčí. Deset let ekonomického celku slavilo v květnu 1984 také JZD Vsetín. Při kácení máje jsme hráli v Malhoticích, byli jsme přítom, když JZD Lešná získalo Rudý prapor. V červnu byla akce v Rudině, a pomohli jsme i s Františkem Hanusem hasičům v Zubří oslavit 90 let trvání ČSPO Zubří. Stihli jsme odehrát i červnovou noc v Rakově. Po krátké přestávce jsme v červenci opět v Mořkově na koupališti, na Anenské pouti v Podhradní Lhotě a již druhým rokem na Třanovském létě. Vyjimečnou a zatím zcela ojedinělou akcí toho roku byl zájezd kapely do Vysokých Tater v období 25.-29. srpna na oslavy SNP 1984. Na tuto akci po mnoho let jezdila zuberská dechovka pod vedením Ladě Slováka. On však byl kolektivem muzikantů odvolán z funkce kapelníka a tuto akci, doposud především v jeho režii, nabídl nám, zašovjanům. Měl jsem z toho obavu a tak jsem se rozhodl jednat s pořadatelem nejdřív osobně. Zubřané tam jezdili jako velká dechovka a my jsme byli malá dechovka se zcela jiným repertoárem než dechovky velké. Vypravil jsem se proto na tři dny s malou rodinou do Tater, abych osobně poznal pořadatele, jejich požadavky, a potom rozhodl, jak na tuto nabídku zareagujeme. Podepsal jsem smlouvu na pětidenní pobyt ve Vysokých Tatrách s povinností denně hrát dvouhodinový promenádní koncert ve Starém Smokovci pro rekreanty v programu Kulturné léto. Druhou povinností bylo zahrát hymny a smuteční program při památníku SNP. Rodinní příslušníci jeli s námi a tak to bylo ideální spojení užitečného se zábavným. Zpěvák Jaromír Foltýn se 25.srpna 1984 ženil a pobyt v Tatrách měl jako líbánky. Byli jsme vlastně na dovolené a při tom jsme hráli. Pořadatelům jsme se líbili a už při prvním odjezdu z Tater jsme se dohodli, že za rok přijedeme na Slovensko znovu. Hned po návratu z Tater jsme 1.září hráli výročí hasičů v Prlově, 8. září dožínky v Poličné, 9. září Havířov v květech, 14. září ČSAD Vsetín-oslava 35 let závodu, 22. září ČSD Val.Meziříčí-sto let trati Hranice-ValMez., 10. listopadu STS Val.Meziříčí- v Podlesí Rudý prapor, 23. listopadu JZD Dub na Moravě pro důchodce JZD, 13. prosince Národní dům Olomouc pro důchodce JZD Hněvotín, 19. prosince Vsetín Vsacan pro důchodce JZD okresu Vsetín. Lidovým vypravěčem letos byl hlavně Staňa Vlk ze Zubří. Josef Hrtáň se vymlouval, že je „ohleděný“, ale pro nás byl vždy „špica“. Tento rok vzpomínání ukončím vzpomínkou na Emila Janíše – Es-trumpeťáka, spolehlivého muzikanta, ochotného udělat i něco víc než jen hrát. Dělal nám ozdobné mosazné spony na krojové klobouky a tak máme každý na Emila trvalou vzpomínku. Byl to „můj“ první muzikant, co ve věku 57 let odešel do ráje muzikantů.

ROK 1985

Také tento rok začíná bohatou plesovou sezónou často hrajeme znovu na výročních schůzích JZD. Plesová sezóna nám skončila na zámku v Holešově. Teritorium působení se posouvá do obcí v okrese Olomouc. V kronice dechovky se konstatuje, že hrát 2x v týdnu je běžné a jsou týdny, kdy se hraje i 3x. Zajistit obsazení všech nástrojů v tak frekventovaném období mně usnadňovali vojáci-muzikanti z železničního vojenského učiliště Val.Meziříčí. Skoro na každé hře chyběl některý stálý hráč a hrál místo něho náhradník, většinou to byl voják. Dnes po letech na vojáky rádi vzpomínáme, hrají v mnoha známých slováckých dechovkách. Komplikovaným se to stávalo u zpěváků - Nováková, Šnajdrová, Foltýn - kteří byli v našem repertoáru „nenahraditelní“ a i mezi nimi byly situace dost vyhrčené. V kronice z toho roku konstatuji, že mě situace se zajišťováním častých vystoupení velice vyčerpává a z koníčka se stává neúnosné břemeno. Jakási únava byla patrná na všech členech a před povinnými přehrávkami pro ten rok, které byly plánované na 1.dubna 1985 se vedly diskuze, budeme-li v tom tempu dál pokračovat a já jsem nabídl svou funkci vedoucího kapely. Debata na schůzi byla kritická, věcná a každý člen vyslovil svůj názor na další působení. Po vyjádření každého byla tajná volba vedoucího a většina 70 % mě znovu potvrdila do funkce vedoucího. Zástupcem byl ustanoven Pavel Špůrek. Po 16 letech jsem byl znovuzvolen kapelníkem a v kronice z toho roku jsem si zapsal, že mě tato skutečnost dodala elán do další práce s dechovkou. Musel jsem ihned řešit další důležité změny. Přestal s námi hrát tenorista Jan Kratina, rezignoval křídlovák Tonda Skýpala a k povinné přehrávce nepřišel zpěvák Jaromír Foltýn. Byly to významné změny, ale podařilo se je řešit. V přehrávkovém protokolu z 1.dubna 1985 v Zubří jsme se znovu přihlásili k názvu Zašovjanka, přesněji Valašská kapela Zašovanka. Složení bylo: klarinety- Pavel Špůrek, Marian Semančík, křídlovky- Josef Škabraha, Milan Roubal, tenory- Jan Baroš, Václav Zvoniček, Es-trumpeta- Josef Baroš, trombon- Josef Kosek, tuba – Jiří Urbanec, bicí – Jiří Muric, soprán - Anna Nováková, alt- Marta Šnajdrová. Už vzpomínané přehrávky měly dramatický průběh proto, že nepřišel zpěvák Jarek Foltýn. Museli jsme proto měnit nahlášený repertoár povinné přehrávky a riskli jsme to foxtrotem od Jaroslava Ježka Nebe na zemi. Komise měla dost výhrad, že foxtroty by neměly být v repertoáru Valašské kapely, ale nakonec to ocenila zařazením kapely do nejvyšší III. třídy, ve které se mohlo účtovat 21-30 korun za hodinu hra za každého člena hudby. Nový křídlovák Milan Roubal z Val. Meziříčí se ve věku 22 let stal nejmladším a velice užitečným členem Zašovjanky. Po dramatickém dubnu 1985 jsme v květnu dostali pozvání z Kulturního střediska Starý Smokovec hrát 13 dní v srpnu v areálu Vysokých Tater. Podmínky lákavé, ale mohl jsem slíbit je 8 dní, jenom na osm dní jsem postavil funkční Zašovjanku z mnoha náhradníků. Přitom klarinety byly komplet cizí, Es-klarinet hrál Michal Chrupka z ValMezu, B-klarinet Lad'a Slovák ze Zubří. Místo Marty Šnajdrové s námi jela Alena Valová a Jirka Muric – bubeník, zpíval a konferoval. Já jsem tlumočil několik vtipů od našich vypravěčů, kteří nemohli vůbec jet. V každém vystoupení byly i koncertní skladby, nezpívané. Podle reakcí posluchačů jsme vytušili, že zájem je především o zpěv a poslední koncert 25.8. byl celý zpívaný. Tatry 1985 vyšly dobře, byly zážitkem i pro rodinné příslušníky a já si potvrzuji zkušenost, že stejně důležité dobře hrát je také – co hraješ?! Ukázněné vystupování se pořadatelům líbilo a bylo vysloveno pozvání na r.1986. Tak uvidíme.

Z dalších akcí toho roku bych uvedl přehlídku malých dechovek na Perné, kde se nám líbila altistka z Dolní Bečvy Zdeňka Porubová, která by nám mohla pomoci v čas nouze, znala hodně věcí z našeho repertoáru. Výborná akce byla 14.7. oslava 100 let hasičů v Rybí u N.Jičína a 17.8. dvakrát v Muzeu v Rožnově. V tom roku 1985 jsme byli už podvanácté v Havířově na oslavách Dne horníků – Havířov v květech. V září byly okresní dožínky ve Vsetíně, v listopadu důchodci JZD Štěpánov, okresní aktiv dárců krve v N.Jičíně, aktiv VHJ Pardubice a důchodci JZD Hustopeče n/Bečvou. V prosinci to byl ještě koncert pro družstevníky okresu Vsetín v hotelu Vsacan.

V roce 1985 se dělaly opravy interiéru sálu OB a téměř po celý rok nemohla dechovka zkoušet. Jelikož se pořád hrálo, tak to samotné hře ani nevadilo, ale „zestárnul“ repertoár, nenacvičily se nové skladby.

Koncerty dechovky na Štrbském Plese – Vysoké Tatry – rok 1985

ROK 1986

První ples v roce 1986 byl už v pátek 10.ledna ve Veselíčku u Lipníka, sobota už nebyla žádná volná. Den na to 11.ledna Francova Lhota a dál stejně jako už kolikátý rok, 18.1. Myslivci Podlesí, 22.1. JZD Tršicko u Olomouce, 25.1. hasiči Podhradní Lhota, 1.2. Svaz žen Val.Meziříčí, 7.2. JZD Lešná, 8.2. hasiči Prlov, 21.2.Bánov, 22.2. Dřevohostice, 28.2. Všechnovice.22.3.MDŽ Tichá u Frenštátu. Termíny volné pro dechovku byly vyplněny Akordem 3+1 tj. Špůrek, Baroš, Zvoníček + Šnajdrová. Hráli jsme pořád až nás to někdy unavovalo.Tady bych měl zdůraznit, že intenzitě vystoupení ať už dechovky nebo Akordu pomáhala ideální souhra mezi mnou a Pavlem Špůrkem. Já jsem kapelník dechovky a on je můj zástupce, ale v Akordu je on kapelník a já jeho zástupce. Při obsazování termínů vystoupení měla přednost dechovka a až když nebyla hra pro ni, slíbilo se vystoupení Akordu. Tak to dobře fungovalo po celá léta.

Zvláštností historického významu byla hra 9.května 1986 při příležitosti oslav 100 let trvání trati Val.Meziříčí-Rožnov. Jela stará parní lokomotiva „kačena“ a původní vagony a krojovaná dechovka byla součástí čestných cestujících této jubilejní jízdy. Za reprezentaci Zašové na této akci nám MNV koupil elektropiano pro potřeby dechovky. Mohli jsme pak rozšířit program dechovky o hru v rytmickém obsazení – piano,basa, bicí, zpěv t.j. v malé obsadě. Pro posluchače je to změna a dechaři si odpočinou.

Třikrát jsme letos káceli máj a to v Hluzově, v Malhoticích a v Černotíně. Po třech letech jsme jeli znovu hrát do Mestečka při Púchove, ale přišla taková průtrž mračen, že voda zaplavila celé výletišť a jeli jsme domů, nešla ani elektrika. Již v roce 1985 a také letos do koncertů zařazujeme vystoupení devítileté dcery Věrky Zvoníčkové tím, že recituje básničky. Její vystoupení je působivé a zejména u starších lidí má úspěch. Básničky se střídaly podle toho, k jaké příležitosti se hrálo. Věrka nemá trému a vždycky její vystoupení přispělo k úrovni programu. Dostali jsme pozvánku z Vysokých Tater hrát tam také na 1.května, ale místní májová komise nás přinutila hrát znovu v průvodu pracujících v Zubří. Podruhé jedeme hrát hasičům do Rybí, znovu jsme v Třanovicích v programu Kulturního léta a potkali jsme se tam na jevišti s krůžkaři ze souboru Beskyd Zubří. Do Tater jedeme už třetí rok vždy v srpnu, letos na 7 dní a jako vždy v hráčsky

značně překombinované sestavě. Klarinety oba z Tesly – Chrupka a Bartoněk, bas Vlček z Kelče, bicí Bagár z ValMezu, zpěv Valová a Šnajdrová. Kromě Věrky s básničkami v programu účinkoval i nejmladší můj potomek Jan Zvoníček se zbojnickou písničkou. K přehledu vystoupení tohoto roku patří doplnit 19.9. pro Lokomotivní depo, 26.9. ZNZ Olomouc, 27.9. svatba na H.Bečvě. Jinak se běžně hráli pohřby, kterých ale nebylo moc. Marian Semančík měl „zaječí úmysly“, hledal jsem náhradu, ale nakonec zůstal. Je to tak nejlepší. V závěru roku 1986 nám napsali Trnka a Krutílek, že napsali 10 skladeb – písniček, které by měly být hrány v 5. televizním pořadu. Úvaha je, že nové věci procvičíme, ohrajeme na plesích a někdy v r.1987 natočíme.

Hudební skupina AKORD - část dechovky (kapelník Ing. Špůrek Pavel)

ROK 1987

Plesovou sezónu jsme začali požárnickým plesem v Holešově. Za totality se hasičům říkalo požárníci. Další plesy se hráli v Pržně, ve Vizovicích, v Zubří, ve Všechovicích a poslední na Hutisku. Na 1. máje jsme měli jet hrát do Vysokých Tater, ale nejeli. Z příkazu místní májové komise jsme museli hrát na prvomájovém průvodu v Zubří. V květnu jsme byli na rudém praporu pro ZZN v sále JZD Podlesí a na kácení máje jsme hráli dvakrát, v Hluzově a v Malhoticích. V červenci se velmi dobře už podruhé hrálo hasičům v Holešově na výletišti v Žopech. V srpnu byly opět národopisné slavnosti v Třanovicích, v Chotěbuzi sportovní akce TJ a opět Havířov v květech 1987. V září to byly letos opět dvoudenní národopisné slavnosti v Dolní Lomné, opět jsme se měli dobře a uspěli. V říjnu se ještě jednou hrálo na rudém praporu pro ZZN Vsetín, na této akci mně někdo ukradl valašský klobouk a nenašel se. Do podzimního výčtu patří ještě hody v Závišicích na Jičínsku a hody v Kopřivnici. Produkci dechovky v r.1987 uzavřela oslava 30 let trvání JZD Poličná ve Skláři. Rokem 1987 se postupně završuje deset let činnosti malé televizní dechovky. Objevují se únavové znaky, syndrom únavy. Na začátku roku nám slíbili z Televize

Ostrava, že se natočí pátý televizní pořad, a nedošlo k tomu. Do televizního studia jsme poslali seznam i texty deseti písní a magnetofonový záznam ze zkoušky a dnes už vím, že tím skončila exhibice zašovské dechovky v televizi. I letos přicházely kritické chvíle, při kterých bych šel od vedení dechovky pryč. Příčinou byly časté absence některých muzikantů na hře a na zkouškách. Věčně někoho sháním, buď křídlováka, klarinetistu, basistu, bubeníka a časté jsou starosti s Janem Barošem, tenoristou, ze kterého dělá alkohol čím dál víc méně spolehlivého hráče. Také generační vliv – starší chlapi Josef Kosek a Josef Baroš na doprovodech sem tam marodují a za ně sehnat náhradu je těžké. Zkoušky spíš nejsou než jsou. Jenom málokdy jsme se všichni sešli. V důsledku toho se repertoár prakticky nemění. V závěru roku onemocněl Milan Roubal z Val.Meziříčí, 2. křídlovák, se srdcem. Ve Skláři pro JZD Poličná ještě hrál a pořad se potil, ale akci dohrál. Druhý den se zjistilo, že měl infarkt, začal dlouhodobě marodovat. Jeho part převzal Tonda Skýpala, protože Horňanka hrála méně. Pokud to trochu šlo, vozili jsme sebou elektronické piano Wermona a při produkci dechovky jsme dvě nebo tři serie zahráli „v malé partii“, piano, basa, bicí, zpěv.

Národopisné slavnosti – Dolní Lomná – r. 1987

ROK 1988

Je to rok hodnocení. Máme za sebou dvacet let zašovské dechovky v novém pojetí. V roce 1968 to začalo nákupem nástrojů v nízkém ladění a omlazením hráčského kolektivu dechovky. Intenzivní zkoušení předurčilo spolupráci s valašským krůžkem, který vedl Tonda Konvičný. Pochopením předsedy MNV Josefa Kočíba jsme od Obce získali veškeré potřebné materiálové vybavení. Muzikanti se obci odměnili, deset let ji reprezentovali jako velká dechovka Zašovjanka a dalších deset let jako malá televizní Valašská kapela.

Únavový syndrom způsobuje, že k natáčení 5. pořadu nedojde, kvalita hudby klesá. Už není ten zájem, hry ještě jsou, ale ubývá jich a – nezkoušíme!! Nezkoušíme proto, že Pavel Špůrek marodí na ledviny a žlučník, Marian Semančík staví barák ve Stríteži, Milan Roubal po infarktu se šetří, Tonda Skýpala na hru jde, ale ze zkoušky se vymlouvá. Jan Baroš k vůli pití už nikdy nebude mojí oporou v tenorech, Urxovy závody ho pro alkohol propustily, do zkoušky buď nepřijde a nebo přijde opilý. Josef Baroš je obětavý, ale je mu 60 let a chce spíš pohodlí. Josef Kosek dlouhodobě nemocný, letos téměř nehraje, volám za něho Jirku Krčmáře. Bubeník Jiří Muric už s námi hraje spíš vyjímečně. Anička Nováková změnila zaměstnání a už s námi téměř nezpívá. Jiří Urbanec, tubista, hrát jde, když může, ale zkoušet ...proč? Mimochodem, je stále na služebních cestách. Když to zrekapituluju tak stabilně použitelní jsou křídlováci Jožka Škabraha, Milan Roubal, zpěváci Marta Šnajdová, Jarek Foltýn, který se vrátil, a já... Jako třicetiletý jsem se v r.1968 začal o dechovku starat jako 50letý cítím, že jsem z toho unavený. Hrát se mi chce, ale shánět muzikanty už ne.

V

letošním roce ještě hry byly, jako ples požárníků v Opatovicích, myslivců v Kelči, hasičů v Kladerubách, Hanácký bál v Olomouci. Na Hanácký bál nikdy nezapomenu, zapomněli jsme doma noty a autobus musel jet zpátky pro ně do Zašové a tuto cestu jsem musel zaplatit. Také tato příhoda potvrdila, že 13. února je můj nešťastný den. Výroční schůze byla v JZD Hustopeče a Štěpánov u Olomouce, tam navíc i MDŽ.

Ke konsolidaci kolektivu dechovky přispívaly srpnové akce ve Vysokých Tatrách, kam se jezdilo s manželkami, i s dětmi. Spoléhalí jsme, že to letos vyjde. Podmínkou totiž bylo, aby se v areálu Vysokých Tater zahrálo i na 1.května. Májová komise náš požadavek zamítla a spoléhali jsme, že nový předseda MNV J. Krůpa pomůže, abychom nehráli v Zubří, ale v Tatrách. Pozvali jsme ho jako bývalého člena dechovky do kolektivu muziky k projednání této záležitosti s nadějí, neboť ví, že pro dechovku je užitečnější hrát a reprezentovat obec v Tatrách, než 1,5 hodiny průvodu v Zubří. J. Krůpa však náš požadavek vetoval. Při diskuzi křídlovákovi Jožkovi Škabrahovi něco povýšenecky řekl a to mělo za následek, že Jožka na 1.máje nešel vůbec hrát. Musel jsem přesvědčit Jardu Brhla, který s námi už pět roků nehrál. Postoj nového předsedy MNV k dechovce výrazně negativně poznamenal vztahy v kolektivu. V létě toho roku se hrálo v Třanovicích, na podzim pro Urxovy závody a v Lidáku ValMez. při 80.výročí Loany.

Rok 1988 ukončím vzpomínkou na dva vlivné členy dechovky. Dne 3.7.1988 zemřel Oldřich Novák – Es-trumpetista a bývalý předseda MNV Zašová, který v r.1969 inicioval moji volbu na kapelníka. A v prosinci toho roku 1988 zemřel obětavý muzikant Miroslav Zelenka. Hrál ještě ze starou dechovkou na baskřídlovku. Po mém příchodu do Zašové jsem začal hrát tenor já a on se přeškolil na bas. Byl velmi obětavý, ale ne vždy uměl pít.

ROK 1989

Je to dvacet let kdy jsem se v roce 1969 začal o dechovku starat a letos po dvaceti letech konstatuji její ústup od slávy. Světská sláva – polní tráva, vykvete – odkvete.. Moderní řízení učí, že obsazení vedoucích funkcí chce změnu a v tomto duchu zvažují, komu mladšímu předám veslo. Pavel Špůrek je o deset let mladší a schopný, ale má svoji kapelu Akord 3+1, tedy on plus 3, stará se jen o tři lidi a her má kolik chce. Křídlovák Jožka Škabraha „peče“ s V. Krutílkem, hudebním skladatelem, na založení Krutílkovy kapely va Val.Meziříčí. Václav Krutílek už léta touží po vlastní kapele a Jožka, ode mě o dvacet let mladší, by tam uplatnil metody, které v Zašovjance nejsou, jak mně občas vytýká. V kronice dechovky mám ze srpna roku 1989 konstatování, že dechovka letos vůbec nezkoušela. Z toho plyne nezpochybnitelný závěr, muzika bez zkoušení je v úpadku. Hráli jsme v tom roku jeden ples v Opatovicích, jednu výroční schůzi v Hustopečích n/Bečvou, v květnu nás pozvali do Rudínské na Slovensku. V červnu byla „vypršená“ akce požárníků v Holešově-Žopy. Požadavky na příští rok neslibuji, kapela, která nezkouší, nemůže dobře hrát. Odřekl jsem i letošní Havířov v květech. „Ponorková nemoc“ kolektivu dechovky nakazila i mě. K mírnému oživení nás vyburcoval termín povinných přehrávek a já ho očekával s obavami, kdo bude jako vedoucí napsaný na přehrávkový protokol. Před přehrávkami jsem připravil volební lístky a schválili jsem pravidlo, že každý navrhne tři jména na vedení dechovky a kdo bude mít nejvíc hlasů, bude vedoucím, kapelníkem. Touto tajnou volbou jsem znovu získal nejvíc hlasů a po mě hned Jožka Škabraha. Měl by být zástupcem kapelníka, ale vývojem dalších okolností toho roku se stalo, že zástupcem kapelníka dechovky zůstal Pavel Špůrek. Při povinných přehrávkách 21.října 1989 dechovka obhájila III., tedy nejlepší kvalifikaci. Přehrávky byly v Zašově v sále OB a kromě dechovky se předvedly také skupiny Akord Pavla Špůrka, Univerzum Vlastimila Krčmáře a Horňanka Ludvíka Poruby. Jedině Horňanka si polepšila dosavadní hodnocení a postoupila z I. do II. skupiny. Zbývající Akord a Univerzum obhájily II.skupinu. Tyto vzpomínky mají charakter dokumentu a proto musím uvést rozdíly mezi I., II., a III. skupinou. Bylo to tak, že vedoucí kapely v I. skupině mohl účtovat 10 – 15 korun za celou hodinu hry za každého člena kapely. Vedoucí kapely ve II. kvalifikační skupině mohl účtovat 16 – 20 korun za každou ukončenou hodinu hry za každého člena. Vedoucí kapely ve III. skupině (nejvyšší) mohl účtovat 21 – 30 korun za každou ukončenou hodinu hry za každého člena kapely. V roce 1989 v kapele hráli: klarinety P.Špůrek a Marian Semančík, křídlovky: J.Škabraha, M. Roubal, A.Skýpala, tenory: J.Baroš, V.Zvoníček,, doprovod J.Baroš a J.Kosek, tuba: J. Urbanec, bicí: J.Muric, zpěv J.Foltýn, M. Šnajdrová.. Je ale fakt, že jsme v tomto kmenovém obsazení málokdy hráli.Vysokou fluktuaci mají všichni, vyjma Marty Šnajdrové, te nechybí vlastně nikdy.

V historicky významný den 17. listopadu 1989 jsme hráli na Olomoucku a to hned ve dvou družstvech, odpoledne v JZD Červenka pro důchodce a večer v Šumvaldu JZD Dlouhá Loučka, setkání BSP /brigád socialistické práce/. S odstupem 23 let jak to BSP zní divně, že? Nikdy nezapomenu, jak jsme v ten den o přestávkách odbíhali k televizi v restauraci toho kulturáku, kde bylo vidět světodějně události sametové revoluce v Praze, v Československu. Samotný 17.listopad 1989 se zapsal do historie státu i do historire existence Zašovjanky. !

ROK 1990

Charakteristické pro vzpomínky tohoto roku je, že se pravidelně nezkouší, jenom před veřejným vystoupením se sejdeme a zahrajeme. A protože je málo her, je málo zkoušek. Kapela, která pravidelně nezkouší nemůže dobře hrát. Dochází ke stavu, kdy žijeme tzv. „z podstaty.“ Listopad 1989 změnil mnohé. Na Valašském báli v režii Českého svazu žen hrajeme naposled. Zjišťujeme, že hasiči v Opatovicích po letech pravidelné spolupráce změní „dodavatele“. Výroční schůze JZD v Hustopečích n/Bečvou byla s námi už také naposledy.

Melancholie

začátku roku vrcholí úmrtím našeho křídlováka MILANA ROUBALA z Val.Meziříčí, který byl pochován 13.dubna 1990 ve věku 27 let, svobodný. Ztratili jsme výborného a spolehlivého muzikanta, tichého, obětavého a skvělého kamaráda. Pět let s námi působil, ale 2,5 roku churavěl. Čest jeho památce.

K přehledu

o akcích roku 1990 moc místa nepopíšu. Byla to Skalička – květen spartakiáda, září- Rožnov Muzeum – dožínky, 12. září Den železničářů ve Skláři, 30. listopadu JZD Tršice – akce pro důchodce. Když k tomu připočti 3 akce na začátku roku, vychází mně 7 akcí za celý rok 1990. Rok 1990 zatočil „ze starými strukturami a i v organizaci hudebníků se mnoho změnilo. Systém Okresních kulturních středisek je zrušený, povinné přehrávky už nejsou. Z kapelníků se stávají manažeři. Instituce pro řízení kulturního života zanikají a začíná tvrdě fungovat tržní mechanismus. Co je levné, to je dobré. Lidovou zábavu ovládla reprodukováná hudba – diskotéky. Novým požadavkům na „kulturní“, vyžití při tancovačkách stačí jeden člověk, který mačká knoflíky, pohybuje šoupátky, přepíná nosiče, a - TMA. Potřeba živých muzikantů, kteří umí hrát, se na dlouhou začala minimalizovat. Nezbývá, než nové věci akceptovat a tak se záliba v dechovce i v jazzu stává převážně soukromou zálibou a zábavou muzikantů.

Vystoupení ve skanzenu v Rožnově p/R – r. 1990

ROKY 1991 - 2000

Převratné změny po sametové revoluci se promítají i do života Zašovjanky. Hudební nástroje i zvukovou aparaturu jsme museli předat na obecní úřad, který je nechal ocenit znalcem a byly pak určeny k prodeji komukoliv. Aby je obec neprodala cikánům, kteří v tu dobu dechové nástroje intenzivně skupovali, rozhodl jsem se nástroje koupit. Staly se tak mým vlastnictvím, ale jen proto, aby dechovka měla na co hrát. Oblečení už bylo staré a zůstalo ve vlastnictví každého muzikanta-zašovjana. Hostující členové kroje vrátili a byly předávány dalším. Zkoušky dechovky přestaly být povinné, ale nepřestaly.. Každou středu jako už po mnoho let se v sále OB scházíme a hrajeme si pro potěšení sami sobě. Někdy je nás jen šest, někdy dvanáct, ale scházíme se a cvičíme. V roce 1993 zašovští hasiči slavili 100 let trvání sboru a to byla pro dechovku jediná velká akce toho roku. Staňa Maliňák (1927), dříve hostující trumpeták ze Vsetína, bydlí teď jako důchodce trvale v Zašově a začal učit mladé křídlováky Jana Zvoníčka (1979), Zdeňka Mikulenu (1979) a později i Marka Měsíce (1982) na trombon. Všechno ještě neumí, ale v r.1993 vánoční koledy už hrajeme jen zašovští. Doposud to bylo vždy jen s pomocí dojíždějících. Bez pomoci hostujících muzikantů se dnes žádná dechovka neobejde. V roce 1995 bylo obvyklé složení na pohřbech: klarinety: P.Špůrek, O. Bartoněk, křídlovky: Jan Žitník zV.M., Jan Zvoníček 16 let, S.Maliňák, tenory: J.Baroš, V. Zvoníček, doprovod: J.Baroš, J. Krčmář, bas: T. Klimkovský, bicí: J. Baroš.st., M.Borovička. Na bas někdy zaskočil J.Hrstka ze Zubří. V tom období devadesátých let s mladými zašovskými posilami rád ještě vzpomenu na Broňka Valentu. Jako vyučený harmonikář začal v dechovce na klarinet a pak jako znalý obou hudebních klíčů to zkusil i na bas a tenkrát velice příjemně překvapil pěkným sametovým tónem, jenomže oženil se..., a přestal hrát. Do období jakéhosi osamostatňování zašovské dechovky v devadesátých letech patří i kooptování Dušana Macháčka na B-klarinet, doposud hrajícího v Zubřance. Vánoční půlnoční mše sv. v kostele pod taktovkou M.Borovičky st. byla i s dechy: 2 klarinety, 2 trumpety a já na pozoun. Jakési zbožné přání dosáhnout, aby zašovská dechovka byla schopná hrát bez pomoci dojíždějících se podařilo. Tato skutečnost umožnila, že jsme několik let hráli koledy před kostelem a před půlnoční i po půlnoční. Ke konci léta 1998 hrála Zašovjanka ve složení: klarinety P. Špůrek, 50 let, D. Macháček, asi 40 let, křídlovky: J.Zvoníček, 19 let, Z. Mikulena, 19 let, S. Maliňák, 71 let, tenory: J.Baroš, 51 let, V. Zvoníček, 60 let, Es-trumpety: J.Baroš, 70 let, M.Borovička, 45 let, bastrubky: J.Krčmář, 50 let, M. Měsíc, 16 let, bas: B. Valenta, 21 let, bicí: M. Kubját, 50 let, T. Borovička, 38 let. V dechovce se objevuje nové jméno bubeníka Mirka Kubjáta (1948), který převzal funkci po J.Barošovi st. Jan Baroš (1923) byl velmi obětavý bubeník a i když neuměl hrát z not, díky svému sluchu a spolehlivosti mnohokrát s dechovkou hrál. Zemřel v létě 1998 ve věku 75 let.. O něm mohu prohlásit, že uměl pít. Nikdy se nestalo, že by se opil tak, aby nepřišel na hru a nebo nedohrál. Synové Lojzek a Jenda tuto vlastnost po něm nezdědili. K 28.říjnu 1998 byla odhalena busta T.G.Masaryka a nacvičili jsme s M.Borovičkou 1,5 hodinový program. Nakonec akce propršela, zahráli jsme hymny a něco málo k tomu. Rok 1998 je pro mě vyjimečný tím, že jsem se stal v šedesáti letech zašovským starostou. V mém muzicírování to mělo za následek, že jsem přestal hrát s P.Špůrkem v malé partii baskytaru a pozoun.. V tomto desetiletí se dechovka kromě zkoušek vyžívá při vyhrávání Josefům, Aničkám, kácení máje, zašovské a střítežské hody v kostele, průvod k Pomníku padlých v květnu a lampionový průvod k TGM v říjnu. Nečastější v roce 1999 jsou pohřby, letos jich bylo 22, na kterých se hrálo. Většinou jich bývá méně. V roce 2000 jsme hráli jen na osmi pohřbech. V roce 2000 byl svátek sv. Václava ustanoven jako státní a je den klidu. Zavedli jsme novou tradici vyhrávat na tento svátek některým Václavům Začínáme u V. Macháčka. Uvidíme, jak dopadnou testy v prvních letech a ke kterým Václavům budeme chodit. Na konci roku 2000 postihla všechny muzikanty v širokém okolí zpráva o náhlé smrti varhaníka Mirka Borovičky, aranžéra mnoha skladeb pro mnoho hudebních skupin a hostujícího dirigenta Zašovjanky, který zemřel v prosinci ve věku 74 let. Čest jeho památce.

Oslavy 100. let hasičského sboru Zašová – r. 1994

ROKY 2001 - 2007

Vstup do nového tisíciletí pro veřejnost v režii starosty obce byl s půlnočním ohňostrojem na prostranství před poštou s následným posezením při víně v sále OB. Muzikanti u toho nechyběli a i když nebylo moc lidí, asi padesát, posedělo se a pohrávalo do 4 hodin. Činnost dechovky v prvním roce třetího tisíciletí byla jako v posledních letech. Na konci tohoto roku byly velké mrazy. K vůli velkým mrazům jsem poprvé odřekl hru na pohřbu Josefa Dořičáka a vánoční koledy před půlnoční se nedaly hrát, byly mrazy mínus 16 ° C. Smutné bylo o vánocích 2001 také loučení s Ing. Josefem Koskem z ValMezu, dlouholetým a obětavým členem Zašovjanky, který měl velkou zásluhu na úrovni zašovské dechovky. Staral se noty a aparaturu. Ještě na Václava 28.9. 2001 hrál a za necelé tři měsíce 22.12.2001 zemřel ve věku 66 let po operaci srdce. Čest jeho památce. Na pohřbu Josefa Koska bylo mnoho muzikantů, byli tam náš bývalý křídlovák Jaroslav Brhel a Ladislav Spáčil z Poličné, dnes hrající i na baskřídlovku. Oba dva s námi začali hrát. Musel jsem totiž znovu získávat posily, protože syn Jan Zvoníček, křídlovák, odjel na rok do Austrálie. Nahradil ho J. Brhel. Zemřelého J. Koska na tenor nahradil L. Spáčil. Od Obce jsme dostali Kč 7 500,- na nové brigadýrky. V roce 2001 se hrálo na 22 placených akcích, dále 2 hry v kostele a trojí vyhrávání.

V roce 2002 co se týká her to je podobné. Vyhrávání Josefům, Aničkám, Václavům, kácení máje hasiči neorganizovali, asi 18 pohřbů a každou středu zkouška. V květnu 2002 byla Zašovjanka u velmi historicky významné akce obce – žehnání symbolů obce Zašová – znak a prapor. Program byl dvoudenní, v sobotu byla beseda s olympioniky a v neděli dechovka vítala všechny hosty, pak průvod se symboly obce do kostela a odpoledne loučení se všemi účastníky, hlavně s olympioniky. V delegaci osmi olympioniků byla i Dana Zátopková. Podobně jako vloni v krátké době zemřel Josef Kosek, letos nás postihla rychlá ztráta Stanislava Malináka - 75 let. V červnu toho roku ještě slavil 75. narozeniny a hrál. V létě potom začal churavět a 30. října 2002 jsme ho pochovali. Staňa Malinák má velkou zásluhu na zašovské dechovce. Ještě když dělal ve Zbrojovce Vsetín a ve

Vsetíně také bydlel, tak s námi hostoval na velkých zájezdech dechovky a hrál obligátku. Po odchodu na důchod bydlel stále v Zašové a byl stálým členem jako univerzální hráč. Uměl transponovat v doprovodných nástrojích, podle potřeby zahrál i prim. Dobře hrál z paměti. Naučil mladé muzikanty, Jana Zvoníčka, Zdeňka Mikulěnku a Marka Měsíce. Opisoval noty, byl velmi užitečný. Asi tušil, že už nebude hrát a trumpetu vrátil do skladu a vložil do futrálu křídlovky – a nikomu to neřekl. Po nějaké době od jeho pohřbu jsem chtěl po jeho dětech, ať vrátí Staňovu erární trumpetu, ale nenašli ji. Vznikla trapná situace, mysleli jsme si, že ji zašantročili. Až přišel do zkoušky učitel Miloš Vymazal, jdu do skladu, že mu dám křídlovku a hle, ve futrálu křídlovky byla trumpetu po Staňovi. Hned jsem telefonoval jeho dětem a omluvil se. V listopadu 2002 skončilo moje starostování na Obci, abych se brzy po Novém roce 2003 stal místostarostou Orla v Zašové a mohla začít stavba Orlovny.

Svěcení symbolů obce – Rok 2002

Svěcení symbolů obce – rok 2002. V popředí stojí Dana Zátopková, manželka Emila Zátopka

V roce 2003 je činnost dechovky obdobná jako loni, pohřbů však je jen devět. Hasiči letos slavili 110 let trvání Sboru. Hráli jsme jim za vydatné podpory Meziříčáků. K pravidelnému každoročnímu účinkování dechovky patří hra při mši sv. o hodech zašovských a střítežských, zpravidla první a druhou neděli v listopadu. Následuje hodové vyhrávání hospodářům v hospodě. Už tradičně se také hraje k 28. říjnu na lampionovém průvodu k pomníku T.G.M. Veřejné účinkování dechovky letos skončilo 14. prosince 2003 při otevírání nové Orlovny s bowlingem. Letos 15. února 2003 zemřel Václav Krutílek, skladatel písniček. Znáám ho od r.1978, dvacet pět let tomu je, kdy i s Fr. Trnkou z Televize Ostrava si nás vybrali pro natáčení valašských písniček dechovkou – vznikla Muzika strýca Matalíka. Do muzikantských vzpomínek patří také zpěvačka Anna Macháčková, roz. Drozdová z Vidče, zemřela v 61 letech v roce 2003. V letošním roce hrála dechovka nejčastěji v tomto složení: klarinety P.Špůrek a D. Macháček, křídlovky Jar. Brhel a Z. Mikulénka, tenory L.Spáčil a V. Zvoníček, doprovody M. Borovička a Jiří Krčmář, občas M. Měsíc, tuba J. Urbanec a buben M. Kubját.

Na začátku roku 2004 hrála dechovka při otevření přístavby školní tělocvičny. Přístavbou tělocvičny byla ukončena první etapa generálních oprav Základní školy. Dne 22.června 2004 měl ve věku 84 let pohřeb harmonikář-šumař Ludvík Poruba z Pasek, vůdčí osobnost Horňanky, který svým aktivním vztahem ovlivnil působení na mnoha akcích a hostovalo s ním mnoho muzikantů – i já na pozoun. Jeho Horňanka byla mnoho let úspěšná. Měl rád dechovku a na jeho svátek Ludvíka v srpnu jsme vždycky měli zkoušku na pasekách u Porubů.

V roce 2005, stejně jako loni, dechovka strádá, zejména při zkoušce, ale existuje. Pravidelně do zkoušky chodí P. Špůrek, D. Macháček, J. Brhel, L.Spáčil, M. Kubját a já. Ti zbývající jako Z. Mikulénka, J. Krčmář, M. Borovička, mají časté fluktuace, ale na hru, to přijdou. Můj syn Jan, do kterého jsem vkládal naděje, že mě postupně vystřídá ve starostech o dechovku, mě zklamal. Oženil se, odstěhoval a dechovku nehraje vůbec. Hlavní působení dechovky v těchto letech jsou pohřby a sem tam během roku něco k tomu. Ale musím v tomto vzpomínání uvést, že pohřby v Zašově jsou většinou v rodinách vnímány jako společenská událost a rodina se schází po pohřbu i na pohřební hostině.

Většinou jsou pozvaní i muzikanti. Při účtování za hru na pohřbu tuto skutečnost vždy беру v úvahu a účtovaná částka za hru je nižší, zpravidla o tisíc korun. Muzikanti na pohřbu hrají za 100 – 150 korun, dojíždějící mají víc. Tady bych měl uvést můj osobní poznatek, že tyto pohřební hostiny mně umožňovaly poznávat rodinné příslušníky zemřelých a i rodinné vazby s ostatními pohřebními hosty a tak nakonec celé zašovské rody. Také hry na svatbách a životních jubileích přispívaly k rozšíření mého povědomí o zašovských rodech. Mě tyto rodinné vazby vždy zajímaly a tak po padesáti letech v Zašově znám některé rodové vazby lépe než rodilí zašovjané, právě díky svatebním a pohřebním hostinám. V mých vzpomínkách na rok 2005 musím uvést Lojzka Jasného, který zemřel ve věku 79 let a měl pohřeb 13. května 2005. Nebyl muzikant, ale měl rád dechovku, často nás fotil, uměl vyřezávat a rozuměli jsme si v oblasti vnímání užitého umění. Lojzek Jasný byl rukodělný mistr s výtvarnými schopnostmi, také řezbář. Dne 3. září 2005 jsme pochovali ve věku 84 let dalšího velkého heligonkáře Josefa Vičana. Muzikant – optimista, tak bych ho nazval. Ten opravdu uměl rozdávat radost. Skladatel Pavel Svoboda z Hustopeče u Brna nám opět poslal svoje skladby pro dechovku. Vojančil ve Val.Meziříčí a občas s naší dechovkou hrál Es-klarinet, jako i další vojáci z posádkové hudby. Má skladatelské buňky a občas nám pošle svoje novinky. Rádi je hrajeme, máme na to.

Do roku 2006 patří vzpomínka na Josefa Baroše, který zemřel ve věku 78 let. Většinu života bydlel v Hrachovci- Hrádkách a odtud spolehlivě dojížděl na zkoušky i na hry. Léta hrával 2.křídlovku, měl talent hrát z paměti a působení cca v 70 letech skončil jako dobrý Es-trumpeťák. Do roku 2006 patří uvést také skutečnost, že bubeník Mirek Kubját, v dědině známý jako Pelikán, začal hrát buben „podobojí“, tzn. pravou rukou paličku a levou rukou činily přimontované k velkému bubnu. Jarda Brhel tak dlouho Kubjáta „štengroval“, až se podvolil. Byla to významná pozitivní změna v práci bubeníka, bezesporu pro něho náročnější.

Rok 2007 pro dechovku začal hrou při oslavě 50. narozenin zašovského faráře a děkana valmeziříšského Patra Vojtěcha Daňka.. Akce byla v sále OB a sál byl plný. Přišel do Zašové v r. 2002, kdy jsem končil jako starosta na Obci. Měl jsem tenkrát rozdělané Stanovy občanského sdružení Mariánský pramen ve Stračce a spolu jsme je doladili. V dubnu – 21.4.2007- byla akce v režii obecního úřadu – oslava 100 let Anny Martinkové, maminky Vojty Martínka. Stoletá A. Martínková byla „kočka“, tančila a zářila. Rok 2007 byl slabý na počet her, ale tradice se snažíme vždy dodržet. Dne 16. září 2007 ve věku 76 let zemřel Zdeněk Poruba, redaktor Zašovských novin a kronikář obce. Jako kronikář chodil na společenské akce a tak věrně zachycoval dění v obci. Také dechovka je zachycena v kronice. Na konci roku 2007 – 30. prosince - zemřel ve věku 70 let Josef Sadílek – Čobra, významný fanda dechovky a fotograf. Vždy nás fotil při vyhrávání Josefům a jeho mamince Kristýnce a máme tak cenné dokumenty z vyhrávání dechovky u Sadílků na horním konci. Rádi jsme tam chodili.

ROK 2008

Vyhrávání Josefům letošním rokem zahájilo nový postup. Po smrti Josefa Sadílka už nechodíme na horní konec a začínáme u Josefa Kubjáty – kominíka, potom Josefa Nohavicová -89 let, Josef Jaroň na Stračkovém chodníku, atd. Významným mezníkem existence Zašovjanky je začátek roku 2008. To začali do zkoušek chodit muzikanti z Rožnovanky, Vladimír Zeman (1947) na křídlovku, Ladislav Karafiát (1953) na tenor, oba bytem Rožnov, a Josef Hrstka (1949) na bas, bytem Zubří. Tato trojka začala pravidelně chodit každou středu do zkoušky. Významně tak přispěli k oživení Zašovjanky a byli téměř vždy jistí na hru. Vl. Zeman je jazzový hráč na trumpetu, má výborný nátisk a s Jardou Brhlem jim to začalo dobře znít, i když se stále navzájem hašteří. Dosavadní tenorista L. Spáčil z Poličné byl obětavý, dobrý paměťový hráč, ale jako tenorista slabý. Nástupem Lad. Karafiáta z Rožnova se vše změnilo k lepšímu. Začínáme cvičit, vracíme se ke skladbám, které jsme se Spáčilem hrát nemohli. Spáčil má 73 let a nechce pochopit, že už na tenor nemá. Hrát doprovod – základ dechovky – odmítá a přestal jezdit do Zašové. Lad. Karafiát je na tenor začátečník, protože roky hrával trombon v basovém klíči. Snaží se však a je to prima nová situace. Třetí posilou „stálou“ je tubista Josef Hrstka ze Zubří. Kdysi u nás hostoval občas, teď to vypadá na stabilnější působení. Bylo to 30. dubna, kdy všichni tři přišli do zkoušky – a zůstali, stali se trvalými členy. Zašovjanka dostala nový impuls. Díky nim jsme mohli 28. června 2008 odehrát svatební ráno a dopoledne u nevěsty, dcery Zdeňka Cabáka a den na to 29. června velkou akci ve Veselé – svěcení Rozcestníku RAJ s pochodem od kostela a polední hru v RAJI. Veselská akce byla v režii Mistra Jana Bechného a Edy Pavlice, jakýsi pokus o Malou pouť ve Veselé. Ve Veselé se hrálo ještě 23. srpna na svěcení praporu hasičů při příležitosti 75 let trvání SDH Veselá. A hasiči ještě jednou v tom roku 2008. Bylo to v Jarcové – 100 let SDH. Všechny tyto akce mohli být díky nové posile Hrstka-Karafiát-Zeman. To platí také o lampionovém průvodu k pomníku TGM v Zašové 27. října 2008. Dovezl jsem do Frýdku opravit křídlovku, tenor a baryton, stálo to přes dvatisíce. Obec nám nepříspěla s odůvodněním, že máme nástroje vlastní. V letošním roce jsme slavili tři šedesátky muzikantů narození všichni v r. 1948. V únoru to byl Mirek Kubját, v dubnu slavil Jiří Krčmář a v červenci do třetice všeho dobrého šedesátka Pavla Špůrka u něho na zahradě doma. Všichni dostali ode mě Čestné uznání za to, že se šedesátky dožili. Na podzim 2008 jsem já skromně oslavil sedmdesátku. Čestné uznání jsem si neudělil, poděkoval jsem Pánu Bohu. Na konci roku 2008 hrála Zašovjanka v obsadě: klarinety P. Špůrek, D. Macháček, křídlovky J. Brhel, Z. Mikulénka a Vl. Zeman, tenory L. Karafiát a V. Zvoniček, doprovod M. Borovička a J. Krčmář, tuba J. Hrstka, bicí M. Kubját.

ROK 2009

V tomto roce si budu připomínat 40 let od mého prvního zvolení kapelníkem Zašovjanky v roce 1969. A spojil jsem tuto připomínku s návštěvou kdysi premiéra ČR Miloše Zemana v Zašové dne 20. března 2009. Bubeník Mirek Kubját byl předsedou organizace ČSSD v Zašové a tato byla díky Mirkovi dost aktivní. Svolali besedu s občany a pozvali Miloše Zemana. Hned při příjezdu ho vítala dechovka pochodem Kolíne, Kolíne, a Zemana překvapilo, odkud víme, že pochází z Kolína. Sál OB byl zcela zaplněn a Zeman vysvětloval občanům politiku ČSSD, odpovídal na dotazy a tuším, že už tenkrát se začala tvořit nová levicově orientovaná Strana práv občanů-Zemanovci. Dechovka o přestávce zahrála a já jsem v diskuzi oznámil, že dělám už 40 let kapelníka a v průběhu diskuze jsem obešel všechny účastníky besedy a nalil každému štamprli vlastní slivovice. Spotřebovalo se 3,5 litru. Při hrách na pohřbech dostáváme od pozůstalých flašku a na zkouškách si potom jeho památku připomínáme. Svým způsobem byla pro muzikanty ojedinělá hra v únoru na pohřbu Jaroslava Stodůlky ze Stříteže. Na pohřební hostině nám dcera zemřelého Jarmila Stodůlková předala 4,5 litru slivovice jako dar pro muzikanty od otce, který to uvedl v závěti než zemřel. Možná půl roku jsme potom na zkouškách vzpomínali na Jar. Stodůlku ze Stříteže a jako výjimečnost se to dostalo i do těchto vzpomínek. V září hrála dechovka asi hodinu na pátých Zašovských slavnostech i se zpěváky Marta Mocková, dříve Šnajdrová a Jaromír Foltýn. Letos šedesátku slavili basista Jos. Hrstka ze Zubří a křídlovák Jar. Brhel z Val. Meziříčí, Jiří Urbanec má

naproti tomu letes už sedmdesát. Všichni tři dostali Čestné uznání. Dechovka měla v tomto roce 20 oficiálních her. Závěr vzpomínek na tento rok skončím smutou vzpomínkou na vynikajícího muzikanta Jana Baroše, který byl 9.října pochován ve věku 62 let. Od roku 1968 až do 2000, tedy 32 let jsme spolu tvořili zašovské tenory, krásné, věhlasné, nejlepší v okrese se říkalo. Byli jsme spolu tak sehraní, že třeba při hře z paměti stačil dotek kolenem nebo mrknutí oka k okamžité změně ve hlase, k záměně 2. za 1. hlas. Měl talent, ale neuměl pít a s přibývajícím věkem se závislost na alkoholu stupňovala. Jako muzikant byl použitelný tak asi do svých padesáti let. Jan Baroš už se mnou 15 let nehraje, ale pořád mně chybí.

Pohřeb muzikanta Jana Baroše ml. - rok 2009

ROK 2010

Zašovjanka se v kvalitě hry zlepšila hlavně díky stabilnímu obsazení ve zkouškách dojíždějícími jinak třemi členy Rožnovanky Hrstka, Karafiát, Zeman. V tomto roce měla dechovka 22 her a to díky také Obci Zašová, která nás objednala 4 krát. Byla v tom také hra komisi pro soutěž Vesnice roku, kdy potom Obec dostala v soutěži Vesnice roku modrou pentli za společenský život. Oproti jiným letům jsme však letos nevyhrávali Aničkám a Václavům – k vůli počasí. Náročné to bylo ve Veselé – 3. výročí založení RAJ o.s. Za partem basu se objevuje mladý Jaroslav Šimůnek z Rožnova, učitel hudby a zpívali 4 zpěváci – Mocková, Foltýn, Nováková, Broňa Černochová. Do zkoušky přišel také Jiří Muric, někdejší člen televizní Zašovjanky, který by měl náročnější

vystoupení bubnovat, protože T. Borovička, který zaskakoval, bydlí ve Frenštátě a už „není po ruce“. K roku 2010 se váže také historicky významná skutečnost, že byl pro Zašovjanku stanoven „rok narození“ a je to rok 1880. Vyšlo to z úvah opírajících se o reálné zkušenosti, že po příchodu zakladatele zašovské dechovky Emila Špůrka z vojny r.1875 mu mohlo nanejvýš 5 let trvat, než naučil všechny chlapy hrát a tak v r.1880 už byla určitě schopná hrát jako celek. Tak byl vystaven rodný list Zašovjanky na rok 1880. Mohlo to být o dva, tři roky ještě dřív co začala první zašovská dechovka hrát, ale tento zakulacený letopis 1880 je stejně zakulacený jako rok 1370, kdy se „narodila“ Zašová, malé kulatiny mohou slavit spolu. Zašovjanka je o 510 let mladší než Zašová. Také tento rok ukončím smutnou informací, že ve věku 61 let zemřel výborný tubista Josef Hrstka ze Zubří, který kdysi občas zaskakoval, ale poslední tři roky už byl stálý člen Zašovjanky. Výborný muzikant co někdy neuměl pít a tato slabost byla příčinou předčasného úmrtí. Čest jeho památce.

ROK 2011

Už třetí rok je Zašovjanka hráčsky stabilizovaná díky třem hráčům z Rožnovanky. Po smrti Josefa Hrstky začal hrát bas Jaroslav Irein z Rožnova, učitel hudby, který díky své profesionalitě zahraje v případě potřeby i tenor. Posily z Rožnova sílí díky iniciativě Vl.Zemana, který přivedl manžele Šimůnkovy – Sylva a Jaroslav, oba absolventi konzervatoře. Jarda s námi hraje bas a Sylva trombon. Sylva má konzervatoř i na zpěv, ale její hlas se nám moc nehodí. Vzájemná výpomoc hostujících muzikantů je běžná. Žádná dechovka se neobejde bez výpomoci přespolečných. Kdysi jsme dlouhá léta využívali pomoci Meziříčanů, nyní spolupracujeme hlavně s Rožnovem. Dva naši muzikanti hrají s Rožnovankou stabilně a tři členové Rožnovanky téměř stabilně s námi. Já také jako barytonista vypomáhám v Zubří, v Rožnově, i ve Val.Meziříčí. Hry v kostele v Zašově už několik let hraje i kapelník Rožnobanky Jiří Mareš na křídlovku, protože náš křídlovák Jarda Brhel se na hry v kostele téměř vždy omluví. Na Zašovských slavnostech letos zpívaly Marta Mocková, Anna Nováková a chlapské texty Jarda Brhel a Pavel Špůrek. Jarek Foltýn se omluvil, stavil chalupu, stará mu shořela. Koupili jsme letos hodně nových not, hlavně od Václava Maňase. Zkoušky jsou dost intenzivní a bubeník M.Kubját přestává stačit, odchází ze zkoušky předčasně, že už nemůže, začíná být problémový. Zašovjanka letos hrála na 27 pohřbech, z toho bylo pět mimo Zašovou, dále kácení máje a slavnosti pro Obec, čtyři akce v kostele a tři vyhrávání.

ROK 2012

Historická událost – po dvaadvaceti letech hrajeme opět na plese, poprvé na PLESE MORAVANŮ ve Veselé. Politická strana Moravané usiluje o to, aby tato nejstarší střeoevropská země – Morava - nezmizela z mapy dějin, aby zůstala v srdcích Moravanů, a kteří jí nedají zahynout. Moravané mají ples v Praze, v Brně, a Moravané z Valašska mají ples ve Veselé - hraje Zašovjanka. Hráli jsme samé nové věci a někteří nám vyčítali, proč nehrajeme tzv.“starobu“. Střídali jsme se s Akordem Pavla Špůrka, on hrál taneční věci a my lidovku. Tuto kombinaci jsme kdysi úspěšně praktikovali a ukázalo se, že to je dobré i dnes. Bubeníkovi M.Kubjátovi zemřel syn Mirek a nechce kvůli smutku hrát. Bicí začal hrát Jirka Krčmář, jinak bastrumetista. Na doprovodné sekci tak zůstává Mirek Borovička na Es-trumpetu a Sylva Šimůnková na trombon, když může. V průběhu tohoto roku končí Mirek Borovička, jehož sluch se momentálně zhoršil natolik, že nemůže hrát. Problémy s obsazením nástrojů jsou stále a musí se stále řešit. Nový zašovský farář O.Jiří Polášek posiluje působení dechovky při kostelních akcích. K svátku sv.Jiří byla poprvé pobožnost ve farské zahradě u kapličky sv. Jiří. Vyzval nás, aby o pouti se hrálo také na farské zahradě a vybudoval tam podium a posezení. Letošní rok je výjimečný v tom, že nám Obec Zašová přislíbila příspěvek na činnost dechovky, ale dostaneme ho, když se stane dechovka právnickou osobou. Jakési zkušenosti se zakládáním občanských sdružení jsem získal po dobu mého starostování a tak „Světě, zboř se „, zakládám občanské sdružení i pro Zašovjanku. Byla to rychlovka, poradila Mgr. Svatava Trčková, stvořil jsem jakési Stanovy, několikrát telefonoval s personálem na Ministerstvu

vnitřní, a vyšlo to. Zašovjanka byla zaregistrována 12.listopadu 2012 na Ministerstvu vnitra jako občanské sdružení pro dechovou hudbu, má IČ, tedy identifikační číslo 01224484 a stala se právnickou osobou. Hned po sametové revoluci 1989 jsme jako dechovka krátkou dobu fungovali pod Agenturou Veroniky Zvoničkové, ale ta nás pustila „k vodě“ jako umělce“ Na volnou nohu“. Dvacet let to potom bylo tak, že mně každý muzikant po vystoupení podepsal příjem peněz za vystoupení a daňové povinnosti z vedlejších příjmů si přiznával každý sám. Naštěstí byly příjmy za muzicírování v Zašovjance po celých dvacet dva let tak nízké, že v jednotlivých letech nikomu nevznikla daňová povinnost. Obec Zašová nám po registraci na Ministerstvu vnitra vyplatila příspěvek na činnost za r. 2012 ve výši Kč 11 700,-korun. Pomohlo nám to. Opravili jsme tubu, koupili noty a poplatili dluhy za aparaturu. Aparatura nám chybí. Dechovka bez zpěvu může hrát jediné třeba chorál u Pomníku padlých a hymny u pomníku TGM. Ke hře pro radost je nutná zvuková aparatura, aby mohli účinkovat i zpěváci. Když hrajeme pro Obec Zašovou, tak je aparatura obecní. Když jedeme hrát mimo obec, musíme si aparaturu najat, ale šilháme po vlastní. Nám by stačila za 20 tisíc korun. Na podzim 2012 s námi přestali účinkovat manželé Šimůnkovi – odjeli hledat štěstí do Anglie . Také v letošním roce se v obsazení některých nástrojů hodně improvizovalo. Ke konci r.2012 hrála Zašovjanka v tomto obsazení: klarinety: P.Špůrek, D. Machárek, křídlovky: J.Brhel, Vl. Zeman, Z. Mikulénka, tenory: L.Karafiát, V. Zvoniček, doprovod: J.Krčmář, bicí :M.Kubjác a J. Krčmář, tuba: J. Irein nebo J. Urbanec, zpěv: M. Mocková, J. Foltýn. Pro mě osobně je rok 2012 jubilejním, protože jsem před padesáti lety začal v r.1962 v Zašové hrát. Byl jsem tehdy nejmladším kolegou muzikantů ze staré dechovky Porubjáci a stal jsem se jakýmsi spojovacím článkem s tehdy vznikající novou mladou dechovkou Zašovjankou. Jak roky šly a okolnosti z činnosti dechovky vyžadovaly zkoumat v historii, stal jsem se postupně pamětníkem. Mám zvyk už z dob studií si dělat poznámky ze všeho co slyším a to jaksi přešlo ve zvyk dělat si poznámky i o tom, jak jde život a co se kolem toho děje. Od roku 1969 jsem vedl pokladní knihu dechovky a postupně jsem za každý rok udělal několik poznámek k významějším událostem v dechovce v tom roku. Vznikala tak postupně jakási kronika dechovky. Nabídl jsem svoje záznamy z historie dechovky redakci Zašovských novin. Vzali to, souhlasili a tak od února 2012 vychází série článků jako Vzpomínky na 50 let se zašovskou dechovkou. Účelem bylo zdokumentovat dnes už 133 roků dechovky, nejstaršího kulturního tělesa v Zašové, možná i v okrese. Děkuji redakci Zašovských novin, že umožnila dokument publikovat. Tento závěrečný díl Vzpomínek vychází v květnu 2013, kdy se jedná o přestěhování Zašovjanky ze starého sálu OB do nového kulturáku, který se dokončuje. Zkratka OB vyjadřovala Osvětovou besedu, což byla instituce složená z aktivních pracovníků v kultuře, kteří zadarmo organizovali kulturní činnost ve vesnicích a ve své činnosti podléhali vedení obcí. která potřeby kultury ve své obci financovala. V budově, která patří Obci je i sál, ve kterém se veškerá kultura v obci dlouhá léta praktikovala pod hlavičkou Osvětové besedy a proto vznikl zvykový název Sál OB. Sám jsem byl jedenáct let /1971-1982/ předsedou OB a poznal jsem se z mnoha osvětářů obcí v okrese Vsetín. Dechovka se svou činností a inventářem se tedy bude stěhovat do nového kulturáku. Pro mě je stěhování ze sálu OB provázeno nostalgií z několika příčin. Tak především sál OB má vynikající akustiku, kterou nové objekty už nikde nemají. Novodobí projektanti nedostávají zadání, že nový sál pro kulturní akce musí mít i akustiku. Celá budova sálu OB, dnes už určená k totální likvidaci, má i výraznou historickou hodnotu. Byla kdysi, /v letech 1669 a později /, součástí Panského dvora, z kterého zůstal už jen dům čp.38 zvaný Revír/ prodaný soukromému majiteli a nazvaný Krčma u Krčmářů/. Patrně druhá nejstarší budova v obci měla dlouhá léta víceúčelové uplatnění, byly v ní obchody, sloužila i menším podnikatelským aktivitám pro občany a vždy v ní byla hospoda a sál pro kulturu a společenské uplatnění.Ve velkém sále /dnes OB/ se dříve vyráběly lodní lana, později se tu tkaly koberce, jejichž výroba přešla do Val.Meziříčí a v posledních sto letech jako víceúčelová budova plnila všechny běžné účelové i kapacitní požadavky na kulturní i společenské potřeby občanů i institucí v obci. Budova sálu OB byla stará, stavebně i architektonicky špatně udržovaná a tak upadala v nemilost uživatelů, občanů obce i majitelů, zastupitelstva Obce. Sál OB s Pohostinstvím U Petřeků je trvalou součástí vzpomínek na padesát let mého působení v zašovské dechovce. Jako jsem mnohokrát jmenovitě vzpomínal na muzikanty, kteří se mnou za padesát let v zašovské dechovce účinkovali, loučím se

za dechovku i se sálem OB, který byl základnou její existence. Moje vzpomínání v tomto posledním díle končím optimistickým závěrem, že v novém kulturáku najde Zašovjanka podmínky pro pokračování ve své činnosti a že se najde obětavec, který bude pokračovat v mé činnosti starat se, aby stále existovala. Čtenářům děkuji za pozornost mým vzpomínkám a redakci Zašovských novin ještě jednou děkuji, že přispěla ke zdokumentování 133 let existence zašovské dechové hudby.

Ing. Václav Zvoníček, kapelník od r.1969

ROK 2015 - 2019

V roce 2015 skončil ve funkci kapelníka Ing. Václav Zvoníček, který tuto funkci vykonával neuvěřitelných 46 let. Za jeho práci pro dechovku mu patří velký dík. Novým kapelníkem byl zvolen Ing. Špůrek Pavel. Pod jeho vedením dechovka pokračuje v úspěšné tradici, kterou začal Ing. Zvoníček. Dechovka hrála na různých akcích, jako jsou Zašovské slavnosti, Martinské hody ve Veselé a spoustu dalších akcí jak v Zašově, tak i v okolí. Společně s hráči Rožnovanky např. Hraje každý rok v Rožnově pod Radhoštěm na Dolnopasecké pouti, na Anenské pouti ve skanzenu a v na dalších akcích v okolí Rožnova p/R.

Zašovské slavnosti – rok 2016

V roce 2015 nás opustil výborný muzikant a kamarád, pan Jiří Krčmář.

V roce 2018 zemřel náš bývalý kapelník Ing. Václav Zvoníček. Kapelníka dělal 46 let. Na jeho pohřbu hrálo více jak 40 muzikantů z celého okolí.

V současné době (rok 2019) hraje dechová hudba Zašovjanka v tomto stálém obsazení :

Křídlovky : Vladimír Zeman
Jaroslav Brhel
Zdeněk Mikulénka

Obligát : Jiří Mareš

Klarinety : Ing. Špůrek Pavel
Ing. Dušan Macháček

Baskřídlovky : Jaroslav Hajda (tenor)
Ladislav Karafiát (baryton)

Bas : Robert Vlk

Bicí : Tomáš Borovička

Zpěv : Marta Mocková
Jaromír Foltýnem
Anna Nováková

Mezi hostující muzikanty patří Ing. Jiří Urbanec – bas a Miroslav Kubjác – bicí.